

HET LIED VAN DE MAIS

Familiethriller in vier bedrijven

Fons Vinck

HET LIED VAN DE MAÏS (THRILLER)

We maken in een kort tafereel kennis met een doorsnee Vlaamse familie waar pa zich opmaakt om met zijn sax een eerste groot concert te geven.

De nervositeit zet zich ook door op zijn vrouw Helène, zijn broer Ward en op zijn drie kinderen :Lien, Kris en Jan.

In dit eerste, zes bladzijden tellende tafereel wordt meteen het fundament gelegd voor de verdere ontwikkeling van het thema.

Toch blijft de tragiek er van de twee zussen Lien en Kris achtervolgen.

Ward ontpopt zich als een gewetenloos dealer die noch chantage, noch geweld schuwt om aan zijn wraak tegemoet te komen.

Het loopt echter anders af dan dat hij en de twee zussen zich hadden voorgesteld.

4 H

3 D

3 F

Uitgegeven bij Almo

90 Min.

PERSONEN

PA

HELENE zijn vrouw

KRIS

zijn twee dochters

LIEN

JAN

zijn zoon

WARD

zijn broer

RIK

buurjongen

DOKTER

MEESSENS

agent

VERPLEGER

OPMERKING : Het eerste tafereel speelt zich vijftien jaar geleden af.
Dat houdt in dat Kris, Lien, Jan en Rik nog jonge mensen zijn van ongeveer 12 - 13 of 14 jaar.
Pa en Ward zien er ook jonger uit.

DEKOR

Het eerste tafereel speelt zich dus vijftien jaar geleden af.

Vanaf het tweede bedrijf zijn er wel wat meubels vervangen. Omdat men onmogelijk in een korte tijdspanne kan overschakelen naar een totaal ander decor, kan men dit stuk perfect spelen in doeken of met wentelpanelen. De mogelijkheid bestaat ook om met zetstukken te werken.

Links is een deur die toegang verschaft naar een inkomhall.

Rechts een deur die leidt naar de keuken en slaapkamer.

Verder is er een sofa met salontafeltje. De telefoon bevindt zich rechts op een kastje. Daar staat ook een platenspeler of CD. Er is verder nog een kast met tassen, glazen, enz. Deze bevindt zich in de fond. Er staat ook nog een tafel met vier stoelen.

Voor de verdere inrichting van het vertrek is de regisseur op eigen fantasie en inzicht aangewezen.

Op de scène is het licht wazig.

Op de tafel staat een grote pot met bloemen. Er hangt een kaartje aan. Hier en daar hangen mooie kledingstukken over de stoelen, zoals een hemd, dassen, sjaaltjes, enz. Er ligt een mooie vrouwenhoed in de zetel en twee tuiltjes bloemen op tafel. Twee paar blinkende manschoenen onder de stoelen. Het is duidelijk dat de familie zich klaarmaakt om naar een concert te gaan.

PA : (Stem achter de coulissen) Hélène, mijn schoenen.

MA : Ergens in de living, onder een stoel.

PA : (Op- broeksband aanrijgend) Onder een stoel, zegt ze.
(Neemt een paar - roept) Zijn dat die zwarte !

MA : Jaaaaaaaaaaaa !

PA : Goed, proberen maar. (Terwijl hij tracht overeind te blijven op één voet, stormen een jongen en een meisje van twaalf spelend en joelend de scène op vanuit de slaapkamer. Ze botsen pardoos op pa die zijn evenwicht verliest en op de grond terecht komt.)
Verdekke, Jan en Kris, kijk uit. Zet jullie neer aan tafel en hou het wat rustig. Vooruit, kleur die prenten in.
(Hij heeft ze bij de armen. Ze kijken wat beteuterd.)
En let op, hé, als ik jullie nog één keer betrap op één of andere deugnietenstreek, dan gaan jullie nog niet eens mee naar het concert.

MA : (Op) Kinderen, alsjeblieft. (Achter hen) Dit is heel belangrijk voor jullie vader. Het is zijn eerste optreden voor het groot publiek, maak hem nu niet zo zenuwachtig.
(bij pa. Jan en Kris loeren naar elkaar)
Hoe voel je je ?

PA : Om te sterven. Zweet in mijn handen en een gevoel of mijn benen van elastiek zijn.

KRIS : (Fluisterend tot Jan) Zou jij durven elastiekspringen ?

(Jan weifelt)

MA : Het zal echt goed zijn. Het is toch niet jullie eerste optreden ?

PA : Nee, Hélène, maar een concert in een schouwburg, met de pers, het grote publiek.

MA : Het publiek blijft het publiek. Als je het maar in de ban houdt van je sax, zal je eens zien hoe dankbaar het publiek kan zijn, ook in grote zalen. Geef het zijn droom terug, breng het in vervoering met je muziek, je kunt zo betoverend spelen. Je zal zien, het wordt een sukses.

PA : Hélène, wat zou ik zonder jou ...

(Jan en Kris beginnen weer te ruziën over hun stiften - bel - ma gaat af)

KRIS : Nee, die zijn van mij.

- JAN : Nee, trut, jij hebt mijn gele en groene die ik nog gekregen heb van nonkel Ward. Geef hier.
- KRIS : Nee, zeg ik.
- PA : (geeft ze beiden een zachte mep) Of het nu genoeg is, vroeg ik ? Kris, geef hem die stiften terug.
- KRIS : Maar ze zijn van mij.
- PA : Teruggeven, onmiddellijk.
- (Ma op met nonkel Ward die al wat aangeschoten is. Hij glimlacht)
- KRIS : Maar ik heb ze getekend. Kijk maar.
- PA : Heu, Jan, dan zijn ze van haar.
- JAN : Maar nee, ze tekent mijn stiften allemaal, gemakkelijk, hé, zo.
- PA : Is dat waar, Kris ?
- KRIS : Natuurlijk niet. De vuile leugenaar. Op school zeggen ze Pietje de leugenaar tegen hem.
- PA : Lieg jij op school, Jan ?
- JAN : En wat zeggen ze dan tegen jou ? Scheve tand. Al haar tanden staan scheef.
- KRIS : (in een huilbui - bij ma) Ma, hij zegt dat ik scheve tanden heb. Dat is niet waar, hé ?
- MA : Kinderen, alsjeblieft. Natuurlijk heb jij geen scheve tanden. Jan, nu is 't genoeg.
- (bel - ma af)
- WARD : Ha, ha, ha ... weer zo onstuimig. Mensen, dat is van de zenuwen.
- PA : Wie heeft hier de meeste zenuwen, denk je ?
- KRIS : (tot Jan) Schele otter.
- JAN : Pa, ze zegt schele otter tegen mij. Daar ga je voor boeten.
(Jan sleurt Kris van stoel. Ze worstelen verder onder tafel)
- PA : Verdekke, nu is 't genoeg. Zitten, allebei, en dit is de laatste keer dat ik het zeg. Of naar je kamer. En voorzichtig met jullie kleren.
- WARD : Zeg, is dat hier dorstig.
- (pa schenkt hem in)
- LIEN : (op - ze is iets ouder en wat rustiger, neemt haar dagboek en schrijft) Ha, nonkel Ward.
- WARD : Dag, prinses, jij ziet er wat kalmer uit, zie ik.

(Kris gritst stift uit handen van Jan)

JAN : Kris, geef mij die groene stift terug.

KRIS : Nee, ik moet hem hebben.

JAN : Ik was er mee bezig.

KRIS : Hij is van mij.

JAN : Nee, dat is niet waar. (wil hem terugnemen maar Kris omklemt hem met beide handen)

KRIS : Wil ik je eens een groene snor maken ?
(ze voegt de daad bij het woord en trekt een groene streep onder de neus van Jan. Ze giert)

JAN : Nu ga je er van lusten. Ik maak een indiaan van je.
(hij zit achter Kris aan en heeft ze te pakken net voor de tafel. Hij trekt rode strepen over haar gezicht. Ze krijgt als een bezetene - trekt aan de mouw van zijn jasje - de mouw scheurt. Net op dat ogenblik komt ma op met Rik.)

MA : Kijk eens ... Kris - Jan.

PA : Nu is 't genoeg ! Naar jullie kamer.

RIK : Mag Jan met ons meerijden ? We komen jullie allemaal oppikken, zegt pa. We rijden dan allemaal samen.

KRIS : Hé, tof.

PA : Ja, maar enkel Jan, zegt Rik.

KRIS : Ik mag ook mee.

JAN : Jij moet ook overal bij zijn.

(Kris steekt haar tong uit)

PA : Goed, maar hou jullie wat gedeisd. Ik ga nog wat oefenen. En als ik beneden kom, wil ik geen streepje verf meer op die gezichten zien. Anders schrob ik ze zelf schoon. (af)

MA : Je ziet, Rik, je vriend Jan is weer in volle vorm.

JAN : En Kris dan ? Zij begint altijd.

RIK : Hello, Lien, wat doe je ?

LIEN : Mijn dagboek. Let op, hé. Ik schrijf alles op wat er gebeurt.

(Rik wil kijken maar ze klapt het dicht)

RIK : Staat er over mij ook iets in ?

LIEN : Over iedereen die ik ken.

- RIK : Wat staat er in over mij ?
(Boven begint pa op zijn sax te spelen)
- LIEN : Dat mag je pas veel later weten, veel later. (af met dagboek)
- MA : Vooruit, allemaal en maak het niet te bont jullie. (zij duwt hen voor zich uit. Kris trapt naar Jan)
Kris ! En was die vuile gezichten, jullie lijken wel indianen.
(Men hoort buiten natuurlijk indianenkreten)
- WARD : (schenkt zich nog eens in) Och, Hélène, dat is van de zenuwen, laat ze toch.
- MA : Nee, Ward, ze moeten leren mekaar te respekteren. (zit op zetel, neemt spiegeltje uit handtas)
Ik krijg rimpels en ben weer wat aangekomen. Ik moet er dringend wat aan doen. Het kan niet meer zijn. Bekijk mij nu eens.
- WARD : (naast haar) Dat wil ik graag, Hélène. Je bent nog steeds het bekijken waard. Dat weet ik.
- MA : Ward, alsjeblieft.
- WARD : (hand op schouder) Je bent niks veranderd, Hélène. Zelfs met drie kinderen straal je nog altijd wat uit.
- MA : Dat zal wel. En wat voor kinderen. Lien, daar hebben we nooit problemen mee gehad. Maar Jan en Kris.
- WARD : Ook dat komt goed. Als ze een beetje van hun moeder hebben.
- MA : Ward, begin nu weer niet, alsjeblieft.
- WARD : Ik kan het niet helpen, Hélène, je weet ... (wil haar omhelzen)
- MA : (recht en naar de andere kant) Ward, je moet er mee stoppen, je bent een toffe kerel maar ik wil het niet. Je bent de broer van mijn man en ... en
- WARD : (recht - bij haar) En wat dan nog ? Zeg het.
- MA : Je ... Je drinkt teveel ... (weer voor zetel)
- WARD : Zo ... het eeuwige liedje. Ben ik dronken ?
- MA : Nee, maar
- WARD : (voor haar) Ben ik dronken ? Ben ik het ?
- MA : Nee ... maar
- WARD : Maar wat ? Wat dan ?
- MA : (bekijkt hem) Ward, je weet dat ik om je geef maar ik wil dit niet. Ik hou van mijn man en mijn gezin.

WARD : Je man ? Ja, dat weet ik ... maar ... hoeveel ? Hé ... en hoeveel om mij ?

MA : Ward, maak het nu niet moeilijker dan het al is.

(stilte - ze bekijken mekaar lang - dan, plotseling duwt hij haar op de sofa. Heel de tijd door speelt de sax verder)

MA : Nee, laat me los, laat me los, zeg ik.

(ze worstelen op de zetel. De begeerte om haar te bezitten, is nu bij Ward op haar hoogtepunt. Lien komt binnen met dagboek - ziet het tafereel en schrikt)

LIEN : Ma !

(Ze komen los uit hun gevecht - ma, in alle staten, rent af naar haar kamer)

WARD : Wat heb je daar, Lien ? (neemt dagboek van Lien die er verbijsterd en sprakeloos bijstaat)
 Je houdt hiervan, is het niet ? Er staan zelfs gedichtjes in. (knielt voor haar) Vergeet dit nu maar, je bent een verstandig meisje, hé ? (steekt dagboek in zak) Dan krijg jij je boek terug. Laten we een afspraak maken. Jij zegt hier niets over en jij krijgt alles wat je hartje maar lust.

(getoeter van auto's - Jan en Rik komen binnengestormd. De sax zwijgt. Kris komt wat achterna)

JAN : We zijn er. Zijn jullie nog niet klaar ? Pa ... pa ...

(Het wordt plotseling een drukke bedrijvigheid op de scène. Iedereen trekt de resterende kledij aan. Lien neemt tuiltje bloemen. Pa op met sax. Ward laat Jan en Rik aan bloem ruiken in knoopsgat. Ze spuit water)

PA : Ward, alsjeblieft, we moeten weg. Kom hier alletwee.
(Hij neemt een handdoek uit kast en wrijft hun gezicht droog.)
 Je gaat weer de show stelen, hé ?

WARD : Reken maar, ik applaudisseer als eerste bij elk nummer.

PA : Ward, we moeten weg. Vooruit allemaal.

(Het wordt één heen en weer gedraaf. Hélène wil nog gauw de viltstiften opbergen)

PA : Maar laat dat liggen, Hélène, ze moeten dat zelf maar opbergen.
(geluid van auto's)
 Voilà, de band is compleet. Kom allemaal.

(gejoel van buiten)

WARD : Allez, vooruit. (neemt nog een druppel)

PA : Ward.

WARD : Ja, ja, nog wat tanken, hé. Dat we halverwege niet stilvallen.

(Kris, Jan en Rik willen alledrie eerst door de deur)

PA : Moet ik eens helpen, ja ?

KRIS : (Stilletjes tussen haar tanden) Ja, meester Prikkebeen.

(Ze gieren maar Kris krijgt een draai rond haar oren. Ze begint te krijzen dat horen en zien vergaan terwijl ze weggaan. Deur dicht. Allen af Lien komt nog even terug en schrijft nog wat op een papier.)

WARD : (roept) Lien kan met mij meerijden.

(weer op) Lien.

(gaat naar haar, neemt papier, leest het en verfrommelt het, steekt het in zijn zak. Starten van auto's)

Kom, we hebben veel te bespreken.

(Neemt haar bij de hand en gaat voor. Lien neemt een mes en gaat hem achterna)

BLACK OUT.

(Kreet van Ward)

(muziek)

II

De muziek uit het vorige tafereel loopt door. We zijn nu ongeveer vijftien jaar later. De kinderen zijn opgegroeid en zijn nu om en bij de zesentwintig jaar. Ma is intussen overleden. Pa en nonkel Ward zien er wat ouder uit. Vooral pa is sterk verouderd - grijzend ook.

Oom Wards rechterhand zit steeds in zijn zak : hij kan ze niet meer gebruiken.

Op de scène is niet zoveel veranderd, misschien hier of daar een meubelstuk vervangen. Vandaar dat het aangeraden is dit stuk in doeken te spelen, met zetstukken of wentelpanelen. Men kan bezwaarlijk een nieuw behang aanbrengen op een zo korte tijdsperiode.

Er is blijkbaar weer een concert aangekondigd. Er liggen wat kleren kris kras door mekaar.

Als het licht is opgetrokken, komt Kris op met een gebroken plakkaat. Ze komt zo uit de één of andere manifestatie gestapt. Ze is boos en wordt gevolgd door Jan die een gescheurde spandoek mee heeft. Ze is gekleed als echte betoger. Bv. Kris heeft trui aan van Green Peace en pet op. Op het bord staat nog : MILI

VRIE

De sax speelt.

KRIS : Laat me met rust. Ik zweer het je : je krijgt dit ding op je kop - of wat er nog van overblijft. De hele betoging hebben Rik en ik ruzie gemaakt. Door jouw schuld. Prachtig was dat.

JAN : Zeg, als hij je daarvoor niet meer wil, voor zo'n bagatel.

KRIS : Bagatel ? Wat weet jij daar nu van. Als je dat woord nog één keer gebruikt, moet je morgen een beugel dragen. Waar heb je hem gezien ?

JAN : Ik zag hem uit jullie optocht stappen.

KRIS : Waar ? Welke straat ?

JAN : Op de hoek.

KRIS : Verdomme, Jan, welke hoek, van welke straat ?

JAN : Dat is me totaal ontgaan.

KRIS : Ik vermoord je. Gisteravond of vannacht was het ook zo. Je zei dat ik hem deze morgen om 11 uur moest treffen in De keizer.

(De sax zwijgt)

JAN : Ja, en ?

KRIS : Rik zat in The Oliver Twist en ik in een dom boerencafé waar de vogelpikken en de stuivers me om de oren vlogen. En wij maar de schuld op mekaar steken.

JAN : Oké, ik wist het niet meer.

KRIS : Natuurlijk wist jij het niet meer. Meneer had teveel pils op. Vanaf elf uur hebben we in een verschillend café op mekaar zitten wachten, door meneer zijn schuld. Mooie optocht was dat.

JAN : Zeg nu niet dat je je niet geamuseerd hebt met die vogelpikkers.

- KRIS : Jij verdomde (zwaait vervaarlijk met bord) En waar is hij nu, hé. Waar is hij ?
- JAN : Hij ging zijn verdriet verdrinken, zei hij.
- KRIS : Waar ? Waar, vraag ik je ?
- JAN : Ik weet het niet. Had dan ook niet met dat ding op zijn rug geslagen.
- KRIS : Vecht dan maar voor een beter leefmilieu. Kom maar de straat op met spandoeken en bal een vuist. "Stop aan de vervuiling van onze rivieren en woonkernen. Halt aan het woekerbeleid van multinationals en de op geld geilende ministers van dit land. Regering en grote bedrijven : één vuile zwijnenstal."
- JAN : Ho - ho - de manifestatie is afgelopen.
- KRIS : Zwijg en ga hem zoeken.
- JAN : Nu ? Het concert van pa begint binnen een uur.
- KRIS : Al moeten we twintig cafés doen. Vooruit, mee.
- JAN : Vergeet het.
- KRIS : Mee, zeg ik. (zwaait vervaarlijk met bord - Jan bukt zich en ze zwiept rond als een tol. Net op dat moment komt pa op. Ze wikkelt Jan in spandoek, die spartelt wel tegen maar ze is sterk en rolt hem over de vloer.)
- PA : (roept) Kris ! Gezellig toch, wat een knus gezinnetje. Hoe kan ik hier in godsnaam repeteren met zo'n kabaal. Gelukkig hoeft jullie moeder dat niet meer mee te maken. Nu moeten jullie eens goed luisteren. Na haar dood heb ik de moeilijkste periode uit mijn leven meegemaakt. Ik heb lang tijd mijn sax niet meer aangeraakt. Ik kon het niet meer opbrengen. Nu sta ik vanavond voor de eerste keer terug op de scène. Ik heb dit moment maandenlang voorbereid. Ik weet trouwens niet of het lukt, maar een klein beetje begrip en steun zouden zeer welkom zijn. Dus hou jullie gedeisd en een klein beetje respekt alsjeblieft.
(Pauze - hij kijkt hen aan)
Ik ben er niet zo gerust in. Ik mis haar - god, ik mis haar zo.
(af - pauze)
- JAN : Hij kan toch wel optreden vanavond ?
- KRIS : Natuurlijk. Dit is een zwak moment. Er staat immers teveel op het spel.
- JAN : Kunnen we niet ... ?
- PA : (even weer op) En trek die belachelijke kleren uit. Carnaval is voorbij. Binnen een uur vertrekken we. Ik wil niet aangehouden worden als leider van één of andere goeroe-sekte. (af)
- KRIS : Goeroe-sekte. Hij snapt er niets van.

(telefoon)

- JAN : (neemt op) Hallo met - wie ? Ha, Rikkie, hoe is 't ?
- KRIS : (vliegt naar de tel.) Geef hier, geef hier, zeg ik.
(ze worstelen met tel.)
- JAN : (in hoorn) Voorzichtig met je bovenlip, hé, Rik. Ze heeft net haar nieuw gebit in.
- KRIS : (duwt hem weg) Daar rotzak. Rik - Rik - Ik versta je niet. Spreek normaal. (Jan doet teken dat hij gedronken heeft) Sorry, het was mijn schuld. Kan ik je zien ? Rik. Ach, zit je daar. Blijf er nog even. Ik kom zo naar je toe . Je kunt niet meer betalen ? Heb je daar zoveel ... ? Cocktails ? Ik ben er zo.
(Jan met schaar aan telefoondraad - dreigt die door te knippen, zingt : "geef het op, jongen" Kris geeft hem een mep)
Rik, drink nu geen cocktails meer op al dat bier. Ik zal alles komen betalen. (Jan kust in de tel.)
Ik ben er zo. Ik moet hier eerst nog even iemand vermoorden maar dat duurt niet lang. Nee, je komt me niet halen met je wagen. Je blijft daar tot ik er ben. Onze Jan brengt me wel. Tot direkt. (legt neer)
- JAN : Ha, onze Jan brengt je wel ?
- KRIS : (gejaagd) Jij loeder - ik spreek je later nog wel, vriend. Vooruit, start de wagen.
- JAN : Zeg, we moeten binnen een uur vertrekken. En zie ons hier staan. Ik ga zo niet in die pub.
- KRIS : Kan me niet schelen. En we zijn op tijd terug. Ik kan hem dat niet aandoen om daar te blijven zitten. Hij kan zijn rekening niet meer betalen ook. Vooruit. Start.
- JAN : De band komt ons binnen een uur oppikken.
- KRIS : Starten, zeg ik, of hoor je niet goed. Het is voor mij de enige manier om het goed te maken met Rik. En jij gaat zo een pak verontschuldigingen aanbieden.
- JAN : Dacht je.
- KRIS : Zeker weten.
- LIEN : (op met glas water en dagboek) Wat gebeurt er, Jan ?
- KRIS : Komaan.
- JAN : Lien, liefje, indien pa beneden komt, zeg hem dat we even naar de pub zijn. Voel je je al wat beter ?
- LIEN : Nee, eigenlijk niet. Moet je weer aan haar grillen voldoen, Jan ? Ik voel me niet al te best en jullie gaan weg ...
- JAN : We zijn binnen een kwartier terug.
- KRIS : Een half uur.

LIEN : Zorg maar dat je op tijd terug bent voor het concert. Ik zou het erg vinden, en pa ook, indien jullie er niet zijn.

JAN : (bij haar) Zus, ik beloof het je. Hoe is het met je keramiek ?

LIEN : Ik heb net nog wat gemaakt boven.
(Pa begint boven op zijn sax te spelen)

JAN : Vooruit dan maar.

LIEN : Kan ze niet één van haar vriendjes vragen om haar te brengen of zorgen dat ze haar rijbewijs haalt ?

KRIS : Jan, luister niet naar haar. Kom mee.

LIEN : Dan kan ze zelf naar haar afspraakjes rijden. God, nu vergeet ik mijn pillen nog. (vlug af)

KRIS : Ze is weer zo nijdig als wat. Vooruit.

JAN : Dit onverkwikkelijke gehakketak van jullie na het nuttigen van een sobere avondmaaltijd, is nu niet het ideale middel om de spijsvertering te bevorderen.

KRIS : Nu is 't genoeg. Kop dicht en starten.
(Ward op)

JAN : Hé, nonkel Ward. Je komt dus ook naar het concert.

WARD : Je vader zal mijn steun keihard nodig hebben. Is Lien er ? Zeg, waar vliegen jullie naartoe ?

KRIS : (af) Jaaaaaan !

JAN : Ik kom. We zijn binnen het uur terug. (af)

WARD : Ja, maar, het begint ... Een uur, zegt hij.
(kijkt rond - ziet glas water - enkel de sax van pa is hoorbaar)
Die doet het weer goed.
(haalt zijn verminkte hand uit zak)
En jij ...
(zucht - hand weer in zak - snuffelt tussen boeken op tafeltje -
bladert in dagboek van Lien - leest - is plots gespannen)
"Vrijdag, 11 mei. Ze irriteert me vandaag weer met haar hoog en onnatuurlijk gegiechel. Toevallig ontmoette ik hen samen in de pub. Ze deed weer onnozel, stelde zich belachelijk aan. Zij met haar zinloze akties."
(voor zich uit - glimlacht) Dat zal wel Kris zijn.
"Zaterdag, 12 mei" Dat is vandaag. (leest even in stilte -
verbijsterd) Wat ? (neemt blad papier en schrijft terwijl hij leest)
"Oom Ward besefte niet wat hem plots overkwam. Ook later heeft hij het nooit geweten. Het is vandaag, dag op dag, vijftien jaar geleden. Overall was bloed. Ik kan het niet vergeten."
Wat betekent dit ? (Hij denkt even na - men hoort tumult en
diskussies achter - oom Ward af met dagboek - even is de scène leeg -
men hoort enkel de sax van pa)

- KRIS : (weer op, gevolgd door Jan) Verdekke, mijn handtas.(zoekt overal)
Waar heb ik dat ding nu gelaten ?
- JAN : Wanorde, uw naam is vrouw.
- KRIS : Sta daar niet te zeveren. Help zoeken. Waar is ze ?
- JAN : Goeie vraag. Hoe kan ik nu weten waar jij je tas laat slingeren.
- KRIS : Jan, we mogen geen tijd verliezen. Vooruit, er op af. Ga jij alleen, en kom niet terug zonder hem. Hij mag alleszins niet rijden onder invloed. Ik bel nog eens op.
- JAN : Goed zeg, nog beter. Ik zal je dronken sailor op je schoot brengen.
- KRIS : Schiet op. (zoekt nummer) Dat verrekke nummer weer.
- JAN : Tweeënzeventig nul negen achtenveertig.
- KRIS : Goed, wegwezen. (draait nummer)
- JAN : Wee degene die tegen mij ooit nog één woord zegt over emancipatie.
(af)
- KRIS : (wacht tot ze aansluiting heeft) Hallo. Ja. Is Rik er nog ?
Ja, ik weet het. Mijn broer zal de rekening betalen. Hij is nu al onderweg. Wat ? Mijn god, 't is niet waar. Ja, goed. Sausvlekken ? Op wiens kostuum ? Wie ? De schepen van leefmilieu ? Dat verbaast mij niet. In feite doet hij ook niets ... ja, mijn broer zal ook het schoonmaken van het kostuum betalen. Nee, laat maar zitten. Zeg alleen dat mijn broer hem zo komt oppikken. Dank u. (legt zuchtend neer) Mijn handtas.
- WARD : (op) Ha, al terug ?
- KRIS : Vergeet ik mijn handtas toch wel zeker ?
- WARD : Is Lien er niet ?
- KRIS : Voor we vertrokken, was ze bezig met haar keramiek. Och ja, ze was haar pillen vergeten.
- WARD : Weer die hoofdpijn ?
- KRIS : Yes. (snel af)
(Oom Ward legt dagboek terug op dezelfde plaats, legt er een papier tussen)
- PA : (op) Ha, je bent er.
- WARD : Hoe voel je je ?
- PA : Je kan je dat wel voorstellen, zeker ?
- WARD : Reken maar. Ik ga even naar Liens kunstwerken kijken.

- PA : Die zien er prachtig uit. Vraag haar meteen eens of er in dit huis ooit nog koffie wordt gemaakt.
- WARD : Ja, dat zal ik. (af)
- PA : En in deze warboel vind je natuurlijk niets terug. Waar is die verdomde partituur. (ziet dagboek - opent het waar papier zit - leest verbaasd) Wat is dit ? Daar moet ik meer van weten.
- (Ward en Lien op. Lien heeft doosje pillen mee. Ward draagt keramieken beeld en zet dit op tafeltje met harde ondergrond - marmer bv.)
- PA : Lien, ik moet je straks spreken. (af)
- WARD : Dit is inderdaad heel mooi, Lien. Wie stelt hij eigenlijk voor ?
- LIEN : (slikt pil en drinkt) Hij stamt uit de periode van de Azteken. Het is Tezcatlipoca, de god van het stoffelijke.
- WARD : Hij heeft toch geen bijzondere krachten ?
- LIEN : Het was hun hoofgod. Elk jaar werd een bijzondere gevangene in een processie naar zijn tempel geleid. Vijf man legden hem over het altaar waarna een priester met een mes van obsidiaan zijn borst openreet en er het nog kloppende hart uitrukte.
- WARD : Verschrikkelijk. Ik hoop maar dat hij in een goede bui is vandaag. Hij ziet er boos uit.
- LIEN : (plots) Och, nonkel Ward. Sorry, ik voel me weer niet zo lekker. (zet zich wat op sofa, houdt hand aan hoofd)
- WARD : Je gaat toch mee naar het concert ?
- LIEN : Ik weet het nog niet. Ik zie wel als het zo ver is. Die hoofdpijn en die draaierigheid altijd. Gelukkig is het met die pillen binnen vijf minuten over.
- WARD : Is dat zo ?
- LIEN : Ja, dat is zo. dat weet ik. Nu is het net of er een band rond mijn hoofd is geslagen. Ik heb het optreden moeten laten maar die visioenen en nachtmerries houden niet op.
- WARD : Tja, als je zangeres geweest bent bij de band van je vader moet dat nu wel frustrerend overkomen.
- LIEN : Ik draag het met gelatenheid. Hoe is het met jou ? Nog geen nieuws ?
- WARD : Ja, hoor. Daarvoor ben ik hier ook. Je weet dat er onderhandelingen zijn gevoerd met een gespecialiseerde kliniek in Frankrijk. Ik word er binnenkort opgenomen. De kans zit erin dat er, mits een grondige operatie en langdurige oefeningen, weer wat mee aan te vangen is. (trekt hand uit zak. Haalt er langzaam handschoen van over.)
- LIEN : Oom Ward, of je het nu gelooft of niet, maar daar ben ik blij om. Echt. Ik meen het.

- WARD : Ik geloof je. Jij bent altijd bekommerd geweest om de anderen. (Lien hoest) Je moet je zelf ook verzorgen. Wat zegt de dokter ?
- LIEN : Het zijn de longen. Het betert wel. Zou je ooit weer ... ?
- WARD : Dat hoop ik. Elke keer dat ik alleen ben, kruip ik achter de piano en telkens breekt er iets in mij. Dan laat ik deze levenloze vingers over de toetsen glijden en dan hoor ik weer een melodie. Ik weet dat ik het nog zou kunnen. Nee, ik zal die virtuoos niet meer zijn, maar de vreugde weer te spelen, al is het langzaam en zacht, dat zou het grootste geluk zijn dat me overkomen kan.
- LIEN : Maar het kan toch, het kan toch.
- WARD : Lien, daarom ben ik je zo dankbaar, om je begrip en je steun al die jaren. Dank zij jou en Kris heb ik weer hoop gekregen.
- LIEN : Kris. (zacht) Vergeet het. We hebben ook slechte dingen gedaan.
- WARD : Kom, kom.
- LIEN : Wil je wat koffie ?
- WARD : Nee, dank je, je weet wel beter.
- LIEN : En of ik het weet. (wil iets halen)
- WARD : Nee, ik vind het wel. Ik weet hier zowat alles in dit huis. (veelbetekenende pauze) Trouwens, je zou beter ook zoiets nemen. Goed voor hart en longen. (schenkt zich whisky in)
- LIEN : Nee, dank je.
- WARD : Och ja, je vader vroeg om koffie te zetten.
- LIEN : Goed, dat doe ik meteen. (zoekt) Tiens, ik dacht nochtans ...
- WARD : Hm - zoek je wat ?
- LIEN : Och, niets speciaals, een ... een boekje.
- WARD : Wat voor boek ? Wil ik helpen zoeken ?
- LIEN : Nee, neen, 't is een dagboek. Al jaren houd ik de dingen bij. En dit is wel het laatste dat ik wil verliezen.
- WARD : Een dagboek is zeer interessant en leerrijk en bevat bovendien altijd een grote dosis nostalgie. Het kan echter ook zijn gevaarlijke kanten hebben. Soms staan er compromiterende dingen in over iemand ... en als dat in de verkeerde handen valt ...
- LIEN : (verdenkt hem reeds) Oom Ward.
- WARD : Het zou natuurlijk overal kunnen liggen. Soms ben je zo voorzichtig dat je het opbergt op een superveilige plaats die je je dan later niet meer herinnert.
- LIEN : Luister eens ...

- WARD : Ja ? Misschien ligt het ... (stokt omdat ze hem pal in het gezicht kijkt).
- LIEN : (plots) Waar is het ?
- WARD : Pardon ? Ogenblik.
- LIEN : Waar is het ? Voor de dag ermee. Het zou niet de eerste keer zijn dat ... mijn god, ik raad het al.
- WARD : Het zou jammer zijn als ze dit moest lezen, vind je niet ? Wat een haat zeg. (haalt papier uit zak, heeft blijkbaar bepaalde passages overgeschreven) "Ik zag haar vandaag weer lopen in dat belachelijke pak in die betoging. Zij met haar idiote ideeën. Haar arrogantie, haar dwepen met de mannen, haar onbezonnen en vrolijke leventje waren mij een doorn in het oog. Hoe kon ze dat doen ... terwijl ze evengoed als ik wist wat er gebeurd is toen."
- LIEN : Geef terug.
- WARD : (leest) "Wat heb ik haar erom gehaat. Terwijl ik verteerde van wroeging en spijt, lachte ze hoog en gillend in zijn bijzijn. Haar onnozele gegiechel sneed me door merg en been. Ik zag hem in verrukking naar haar kijken."
Het gaat me niet aan over wie het gaat. 't Zal wel over één of andere verloren liefde zijn. Wat me meer interesseert, is wat er mij overkomen is.
- LIEN : Geef terug. Onmiddellijk.
- WARD : Hier. Het komt uit je dagboek. Weet je, ik zou er misbruik kunnen van maken.
(Lien grijpt ernaar maar hij is haar te vlug af)
Je krijgt het wel maar je bent me een verklaring schuldig.
- LIEN : Je hebt dus ook het andere gelezen ? Natuurlijk heb je het gelezen. Ik laat altijd alles slingeren. Ik leer het nooit.
- WARD : Nee, niet op die manier. Heeft het verleden je dan nooit losgelaten of jij het verleden niet ? Ik was verbijsterd toen ik het las. Het is niet het moment om nu iemand pijn te doen. Dit alles ligt ver achter ons. In die voorbije vijftien jaar heeft niemand het er nog over gehad. Je zei toen dat ik van die trap was gevallen. Ik geloof je ... nog steeds. Ik herinnerde me niets meer door die val, alleen mijn hand Dat is mijn nachtmerrie.
- LIEN : Ja, dat weet ik.
- WARD : Waarom schrijf je dan in je dagboek vandaag. Het is inderdaad dag op dag vijftien jaar geleden, maar waarom haal je dat nu weer op ? Waarom ?
- LIEN : Ik ... nee, ik kan je dat niet uitleggen nu..
- WARD : Waarom ? En wat betekent dit ? (leest)
"Nu pa weer gaat optreden, herinner ik mij zijn allereerste concert. Het drama met oom Ward. Hij heeft zelf nooit wat vermoed." (leest langzamer) "Al die jaren niet. Ik heb een akkoord gesloten. Heb

steeds gezwegen, al heeft het steeds aan me gekleefd, maar nu de dag van het concert er is"

En dan niets meer. Puntje. Puntje. Puntje. Wat dan, Lien ? Het is nu de avond.

LIEN : Dan zal ik Dan ging ik alles vertellen. Alles wat
(schreeuwt plots) Waarom moest jij mijn dagboek stelen ? Geef hier, hier, zeg ik.
(vliegt naar oom Ward en begint zijn zakken af te tasten)

WARD : Ik heb het niet gestolen. Ik heb gewoon een paar passages overgeschreven. Het lag hier ... en mijn nieuwsgierigheid was geprikkeld. Jij was naar boven.

LIEN : Ik vergat mijn pillen. Stom, ik heb het anders altijd bij me. En juist nu.

WARD : Waarom ... schrijft ze dat, dacht ik. Wat is er toen met mij gebeurd? Wat heb ik nooit geweten ? Wat moet er verborgen blijven voor mij ? Ik probeerde me alles te herinneren maar het lukte me nooit. Wat heb ik gedaan ? Wat ... heb jij met mij gedaan ? Zeg het !

LIEN : Nee, geef mijn dagboek.

WARD : In je eigen belang, Lien, geef mij antwoord.

LIEN : Nee.

WARD : Wat betekent dit ? (leest weer) "We gaven hem beiden een duw."
Wie was die andere ? Wat was dat voor een duw ? En wat is dat over al dat bloed ? Komaan, Lien, het staat hier zwart op wit.
(zoekt maar vindt het ook niet - denkt na) Waar is ... god, nee.

LIEN : Maak het niet nog moeilijker dan het al is.

WARD : Is het zo erg ?

LIEN : Zo erg dat ik het je niet durf te vertellen.

WARD : Probeer het maar, nu het nog kan.

LIEN : Nee, nu nog niet. Geef het.

WARD : Maar ik heb je verdomde dagboek niet. (schreeuwt) Zeg me wat er geweest is voor Ik moet je dwingen. (neemt haar bij schouders)
Straks is het te laat. Ik heb je dagboek niet. En als je mij niet gelooft dan ziet het er slecht uit voor je.

LIEN : Met bedreigingen ben je altijd goed geweest maar ik heb je door. Je hebt mijn dagboek verstoep omdat er compromiterende dingen in staan. En dat ga je tegen me gebruiken. Al jaren speel je dit spelletje. Maar nu is het uit. Herinner je je niets meer ? (neemt mes) Zegt deze scène je niets ? (haar ogen staan wild - ze windt zich hevig op) Weet je het nog ?

WARD : Nee. Waar stuur je op aan ? Wat betekent deze hele komedie ?

LIEN : De geschiedenis herhaalt zich maar jij herinnert je niets meer, hé !

(nadert hem met mes)

- WARD : Wat bedoel je eigenlijk ? (pauze) Doe dat mes weg. Je hebt weer een crisis.
- KRIS : (plots op - te plots) Hé, oompje, breng jij me even naar de pub ? (hangt aan zijn hals) Ja, hé ? Het duurt maar tien minuutjes.
- WARD : (nog ontsteld) Ja ... goed.
- KRIS : Praten jullie nog even lustig verder, ik moet even naar het toilet. (achter de rug van Ward doet ze teken naar Lien om kalm te blijven) Neem nog maar een pilletje, Lien. Dat is goed voor je adrenaline. (af)
- WARD : Ik weet bij god niet wat jou bezielt vandaag. Waarom deze scène ? Luister, ik meen te weten waar je dagboek is, maar denk eraan : jij hebt de lont aangestoken. Je kan de bom nog ontlopen. Zeg het, nu. (duwt haar op de zetel)
- LIEN : Wie heeft mijn dagboek ? Wie ? Zatlap, je hebt weer
- WARD : Wat heb ik ? Gedronken ? (sleurt haar recht, ze vechten) Ben ik dronken, Lien ? (heeft inderdaad de hele tijd whisky gedronken) Krijgen we dat nu ? Eerst dreigen met een mes en nu dit. (sleurt haar weer op zetel - slaat haar in 't gezicht)
- LIEN : Daar zul je voor boeten, dat zweer ik je. Laat me met rust, rotzak, of moet ik je andere hand ook ... ?
- WARD : Wat ? (schreeuwt) Wat heb jij met mij gedaan toen ? ... Wat heb je gedaan met mijn hand ? (is over zijn toeren)
- LIEN : (schreeuwt) Ik kan het niet zeggen.
- WARD : Ik wil het weten. Zeg het. Wat heb je ermee gedaan ? (drukt haar neer op sofa - worstelt - hij ligt boven op haar - zij weert zich heftig - Ward is opgehitst - pa op met sax - rukt Ward weg - Lien bij hem.)
- PA : Slet, naar je kamer. En jij ..., altijd jij.
- LIEN : Pa, ik ben geen slet.
- WARD : Ik zweer je dat ik
- PA : Heb je nog geprobeerd ? Heb je 't nog ... ?
- LIEN : Ja, dat heeft hij, lang geleden. Hier in huis.
- PA : Wat ? Met wie ? ... (pijnlijke stilte) Met wie, vraag ik ?
- LIEN : Met ...
- KRIS : (off) Lien. (plots op) Hou je mond.
- LIEN : Nee, dat doe ik niet. Ik heb lang genoeg gezwegen.
- KRIS : Lien, nee.

- PA : (neemt Ward vast) Met wie heb jij gerotzood hier in mijn huis ? Met wie ?
(stilte)
- LIEN : Met ma.
- KRIS : Lien, zwijg.
(stilte)
- PA : (lost greep - ontsteld - bekijkt Ward met afgrijzen) Is dat zo ? Is dat zo, vraag ik ?
- KRIS : Ja, het is zo. Ik zag het. Ik moet het nu wel zeggen.
- WARD : Jij ?
- PA : Kris, ik wacht.
- KRIS : Het was de dag van je eerste optreden in het concertgebouw. Jan en ik zaten reeds in de wagen. Ik was mijn bloemen vergeten. Ik zei jullie dat ik wel zou achterkomen met oom Ward.
- LIEN : Zoals je steeds wat vergeet.
- KRIS : Toen ik terug kwam, hoorde ik gestommel achter de deur. Geen van beiden heeft gemerkt dat ik de deur op een kier deed om te kijken. Maar Lien overdrijft.
- LIEN : Och nee, ik overdrijf niet.
- KRIS : Lien, alsjeblieft, jij bedreigde hem.
- LIEN : Willen jullie het werkelijk weten ?
- KRIS : Lien, oom Ward is niet de enige die in het verleden misdaan heeft.
- LIEN : O jawel. (in krisis) Hij wou ma in de sofa krijgen terwijl jij maar liedjes speelde. En nu wou hij mij.
- KRIS : Lien. Ze is weer over haar toeren, pa, luister niet.
- PA : Hou op, alle twee, ik kon al vermoeden wat er aan de hand was, dankzij dit. (haalt dagboek boven)
- LIEN : Och nee.
- KRIS : Zie je nu, jij met je snertboek. Och.
- LIEN : Ik wist niet dat pa het had.
- WARD : (angstig) Wacht even, laten we dit uitpraten. Je weet zelf hoe depressief Lien kan zijn. Ze kreeg weer een toeval.
- LIEN : Toeval. (smalend)
- WARD : Je weet hoe ik me steeds om je kinderen bekommerd heb sinds de dood van Hélène.

- KRIS : Ja, vooral om Lien.
- PA : Hou je mond, Kris.
- KRIS : Nee, dat doe ik niet. Ik heb gehoord wat er in haar dagboek staat.
- LIEN : Je stond dus weer achter de deur.
- KRIS : (neemt dagboek) Hier. Dat heb je dus ook gelezen. "Haar arrogantie."
(Lien wil haar het boek afnemen maar Kris gaat door) "Haar dwepen met mannen, haar dwaze akties."
Hoe durf je. Hoe durf je.
- LIEN : (die haar het boek afneemt) Geef hier, zeg ik.
- PA : Nu is het genoeg ! Stop ermee.
(pijnlijke stilte - in een opwelling sleurt hij Ward plots naar de deur)
Eruit. Eruit, zeg ik je. Verdomde rotzak. Je hebt het dus nooit afgeleerd. Zelfs niet toen je nog getrouwd was. Met Hélène en nu met mijn kinderen. Eruit. Eruit, zeg ik
- KRIS : Het is onrechtvaardig, pa. (tracht hem te kalmeren. Hij schreeuwt. Ward af. Kris achter hem aan en buiten)
- PA : Geen voet zet hij hier nog binnen, geen voet. En dit ... (wil sax tegen muur gooien - Lien bij hem)
Dit heeft allemaal geen zin.
- LIEN : (weerhoudt hem) Nee, pa, het heeft wel zin. Nu meer dan ooit. Je bent het aan ma verplicht.
- PA : Was ze er nog maar.
- LIEN : Je zei dat je deze avond alleen voor haar zal spelen, al zitten er duizend mensen in de zaal. Je zou haar diep ontgoochelen als je 't niet deed.
- PA : Er is vandaag wat veranderd.
- LIEN : Er is niets veranderd in je liefde tot haar.
(pauze)
- PA : (legt hand in haar hals) Je hebt gelijk. Maar het zal moeilijker zijn dan vroeger. God, wat ben ik nerveus, en dan al deze strubbelingen. En Ward.
- LIEN : Speel, pa, speel. Geef het publiek zijn droom terug, breng het in vervoering met je muziek.
- PA : Weet je dat je dezelfde woorden spreekt als je moeder destijds ? Het lijkt wel of ik haar hoor. (neemt sax over) Mijn dierbare sax, hoe zou ik jou kunnen vernietigen ? Goed, Lien, daar gaan we.
(pa af - even later horen we hem spelen - Lien neemt dagboek - danst ermee - vlijt het dicht tegen haar wang - bijna verdoofd. Licht deemstert tot Kris opkomt)
- KRIS : (ziet het tafereel) Lien. (roept) Lien - ik weet dat je ziek bent

maar hou hier in godsnaam mee op. (leidt haar in sofa - neemt haar handen vast. Lien komt terug tot de werkelijkheid) Lien.

- LIEN : Kris ?
- KRIS : Oef, je bent er weer. Je hebt het verknald, zusje. En ernstig, denk ik.
- LIEN : O god. Sorry, ik was weer even weg.
- KRIS : Waarom moest jij dat persé in dat domme dagboek schrijven zodat iedereen dat kon lezen ? En al die dingen over mij ? Had ik het geweten, ik had het verbrand. Waarom schreef je dat ? (schreeuwt)
- LIEN : Ik wist niet dat hij hier was. Ik moest mijn pillen halen.
- KRIS : Het gaat me daar niet om, waarom schrijf je zulke dingen nog na al die jaren ? Moet je er eeuwig blijven mee rondlopen ?
- LIEN : Omdat ik er al die jaren spijt van heb gehad. Ik kan dat beeld niet meer van me afzetten, nooit. Ik heb steeds gezwegen.
- KRIS : 'Ik niet soms ? Zelfs tegenover pa heb ik niet alles verteld.
- LIEN : Om jezelf te redden. We hadden een verbond gesloten maar jij hebt de eed verbroken, niet ik.
- KRIS : Ik ? Hoe durf je te praten over een verbond sluiten en verbroken beloftes. Je hebt me al die jaren genegeerd, ook toen moeder was gestorven, al had ik je hard nodig in die periode.
- LIEN : Ik weet het. Laten we er niet meer over ruziën. Ik had dat nooit mogen neerpennen. Ik heb altijd die haat gekoesterd, en dat was verkeerd. Het spijt me. (pauze) Denk je dat oom Ward er ooit iets van gemerkt heeft ?
- KRIS : Mij heeft hij nooit verdacht. Hij wist niet dat ik achter die deur stond
- LIEN : Ik was zelf ook verrast. Ik zag je plots met die staaf hoog boven je hoofd geheven. Je zag wit van emotie - en je ogen, afgrijselijk grote ogen had je ineens. En je sloeg maar en sloeg
- KRIS : En toen duwden we hem beiden van de trap om het op een ongeluk te laten lijken.
- LIEN : Kinderen van twaalf en veertien jaar.
- KRIS : Het was een normale reactie. (pauze) We hebben zolang gezwegen. (roept) En nu kom jij op de propfen met dat verdomde dagboek van je. Waar is het ?
- LIEN : Hier is het. Hier staat alles in over je. Hoe je plezier maakte met hem. Hoe je bijna flirtte. Hoe ik met lede ogen moest aanzien welke beste maatjes jullie waren en hoe je zijn verminkte hand streelde en er grapjes over maakte. Ik dacht : mijn god, juist zij heeft die hand verpletterd. Mijn god, ik hoor nog elke nacht het kraken van die beenderen.

- KRIS : Hou op.
- LIEN : Nee, nee, niet meer. Nu wordt alles uitgepraat. Zoals het hier inderdaad in staat : vanavond wordt alles gezegd.
- KRIS : Wil ik je eens wat vertellen ? Als jij dan toch persé zo consequent wil zijn, waarom kocht hij al die tijd geschenken voor jou alleen ? Jan en ik waren ook kinderen die voor hun ogen zagen hoe hij je overlaadde met allerlei speelgoed en snoep. Weet jij wat er in een kind op dat moment omgaat ? En jij, jij nam ze aan met die verdomde gelukzalige glimlach van je.
- LIEN : Kris, het was omkoperij.
- KRIS : Waarom nam je ze dan aan ? Hoe durfde je terwijl je heel goed wist wat hij met moeder heeft gedaan ? Ik zou ze in zijn gezicht hebben geslingerd - maar nee, je scheen er gelukkig mee te zijn. En jij komt mij de les spellen ?
- LIEN : Ik raakte die dingen nooit aan.
- KRIS : Maar ze zijn er nog.
- LIEN : Wat moest ik doen ? Hij herinnert zich alleen nog dat hij met moeder heeft geflirt terwijl ik in de kamer stond. Van wat er nadien is gebeurd, weet hij niets meer. Daarom heb ik altijd met hem meegeleefd.
- KRIS : Maar hij kocht je
- LIEN : Ik weet het, hij wou me omkopen omwille van pa. Ik heb het duizend keer willen uitschreeuwen : "Stop met die attenties, jij moet niet bang zijn dat het uitlekt maar ik en zij" - maar ik zag hoe licht jij er overheen ging. Heeft ze dan helemaal geen scrupules, dacht ik.
- KRIS : Wat weet jij daar nu van. Jij hebt je wroeging altijd alleen willen dragen, je wou ze niet delen met mij.
Wat weet jij over mijn slapeloze nachten ? Ja, ik maakte grapjes over zijn kapotgeslagen vingers. Ik streelde ze en probeerde lief voor hem te zijn. Alles deed ik om mijn geweten het zwijgen op te leggen. En daar gebruik jij het woord flirten voor, maar bij jou kon ik niet terecht. En een ander was er op deze hele verdomde wereld niet te vinden waar ik heen kon met mijn probleem. Jij hebt gehuild, ja, maar mijn tranen, tranen van een arrogant en stormachtig schepsel, hebben meer nachten gevuld dan de jouwe (pauze)
- LIEN : (bij haar) Kris, Kris, meen je dat ? Dat wist ik niet.
- KRIS : Dacht je dat ik hier zo wat show zat op te voeren ? (heeft het even moeilijk)
- LIEN : (aait met beide handen over het gezicht van Kris die haar weer wegduwt) God, wat ben ik toch een domme gans. Dat ik alleen maar het uiterlijk vertoon van een mens zie. Wat heb ik nog een boel te leren en goed te maken. (scheurt bladen uit boek en verbrandt ze)
- KRIS : Wat doe je ?

- LIEN : Ik weet niet of dit alles zal uitwissen maar wantrouwen en vooroordeel moeten dringend worden verbrand. Deze totaal verkeerd ideeën over jou zijn voor mezelf een doorn in het oog geworden.
- KRIS : En dat was het ? Zo veeg jij de spons erover ? Je had geen enkele reden tot jaloezie of haat.
- LIEN : Nee, er is nog een andere reden waarom ik die geschenken aannam.
- KRIS : Och, krijgen we nog meer wroeging ? Nog een bladzijde zelfmedelijden?
- LIEN : Nee. Het gaat om jou.
- KRIS : Om mij ? Draait het weer om mij ? God, wat ben ik plots belangrijk voor je geworden. Wel, wat krijgen we nog ?
- LIEN : Hij ... chanteerde me.
- KRIS : Hoe ? Waarmee chanteerde hij je ... zeg het (stilte)
- LIEN : Als ik iets zou verklappen, als ik die cadeautjes niet aannam, zou hij je Vader en moeder hebben er vaak over gedacht om je ... omwille van je gedrag ...
- KRIS : In een verbeteringsgesticht te steken. Dat weet ik. Gelukkig is het er niet van gekomen. Maar wat heeft dat er mee te maken ?
- LIEN : Oom Ward had inlichtingen over je ingewonnen - overal - op school.
- KRIS : Op school. Och, ik snap het al.
- LIEN : Je weet dat hij is gaan praten met de directeur toen jij de wagen van een leraar onklaar maakte. Er was om duizenden franken schade. Hij heeft het kunnen klaren met de directeur om de politie er niet bij te halen. Hij heeft alles terugbetaald.
- KRIS : Dus daarom heeft pa nooit wat gemerkt. Hij heeft het gewoon nooit geweten. En ik maar elke avond met die angst zitten.
- LIEN : Oom Ward heeft toen een kopie van het rapport gehouden.
- KRIS : Maar dat heeft nu toch geen zin meer. Het is zo lang geleden.
- LIEN : Nee, maar zo ging het jaar in, jaar uit. Er was wel altijd iets wat je uithaalde. Je weet zelf ook dat het van kwaad naar erger ging.
- KRIS : Ja, ja, dat is nu gebleken.
- LIEN : Hij wist ook van die andere dingen.
- KRIS : Andere dingen ?
- LIEN : Verleden jaar ... die ... verboden betoging. Oom Ward wist dat je een paar uur werd vastgehouden op het politiebureau.
- KRIS : Verdomme.

- LIEN : Ook dat heeft hij in der minne geregeld. Als ik hem niet ter wille was, zou hij alles bepraten met pa.
- KRIS : En dat terwijl hij met mij altijd goeie maatjes was. Wel, wel, wie heeft hier wie gechanteerd ? Hebben wij prachtige komedies opgevoerd. En daarom heb jij ... al die tijd alles over je heen laten gaan Om mij. (ongelovig) Om die arrogante wildebras van een zus. Waarom eigenlijk ? Je hebt de kans van je leven gemist om me voorgoed af te maken. Ik sta op het punt om aanvaard te worden in de journalistiek. Je weet dat we nog met twee kandidaten zijn. Met een besmet verleden kan ik het voorgoed uit mijn hoofd zetten. Als ze horen dat ik die directeur van die stinkfabriek een peer heb gestoofd, kan ik het meteen vergeten.
- LIEN : Oom Ward weet dat je die voordeur van onder tot boven hebt besmeurd.
- KRIS : Die heb ik alleen met zijn eigen vet ingesmeerd, vet van zijn eigen stinkkot wel te verstaan. De aanklacht tegen onbekenden wordt volgende week afgevoerd. Tenzij natuurlijk Waarom beschermde je mij eigenlijk
- LIEN : Een mens leeft soms in twee werelden. In mijn ene wereld was er slechts plaats voor onbegrip en afgrijzen. In mijn andere wereld nam jij een totaal andere plaats in. Die van mijn zus. En bij god, ik ben blij dat die laatste het gewonnen heeft, vanavond. Ik ben al met al nog blij dat het zo gelopen is. Ik was zo bang voor dit moment. Hoe was het met oom Ward ?
- KRIS : Wil je eens wat weten ? Jarenlang heb ik gezworven tussen haat en wroeging. Haat om wat hij moeder aandeed. Wroeging om wat wij deden. Zo lang heb ik naar dit moment uitgekeken. Ik vroeg me af of de triomf zo groot zou zijn als ik me voorstelde. Maar nu, toen ik ging kijken naar mijn langverwachte zoete wraak, was alles plots anders.
- LIEN : Heb je hem alles verteld ?
- KRIS : Ik kon niet. Hij scheen plots zo klein geworden, zo hulpeloos. En plots ging er zo'n golf van verdriet door me heen. Ik wou hem troosten. Hij draaide zich om, gebroken en ik keek hem stomweg na. Ik riep nog : "Kom naar het concert."
- LIEN : En wat zei hij ?
- KRIS : Niets. Hij stopte, keerde zich nog even om en ging dan weer verder. Hij leek me zo triest. Ik zag hem met de rug van zijn gehavende hand over zijn ogen wrijven.
- LIEN : Allemaal mijn schuld. Ik beschuldigde hem ten onrechte dat dagboek te hebben genomen.
- KRIS : Vergeet het nu maar. Eigenlijk zou dit een enorme opluchting moeten zijn.
Als hij vanavond niet naar het concert komt, zoek ik hem morgen wel eens op.
- LIEN : Ga je hem vertellen over ... die staaf ?

- KRIS : Nee, ben je gek. Hij heeft zijn part gehad, wij allemaal trouwens. Dit is me het avondje wel. Spijt, wroeging en uiteindelijk de uitbarsting. En dat krijgen we na al die jaren op één avond te verwerken.
Moeten we nu niet in mekaars armen vallen ook ?
- LIEN : Zo hoort het toch in een melodrama. De harten van twee zusjes vonden mekaar terug. Een echt happy end.
- KRIS : De wet van het melodrama schrijft voor dat we nu beiden in tranen uitbarsten en mekaar omstrengelen. De ontroering overmant ons.
(ze staan nu voor elkaar)
- LIEN : Doen we het ?
- KRIS : Voor de vorm ?
- LIEN : Niet enkel daarvoor. Misschien meen ik het nog ook.
- KRIS : Gek ding. Kom hier. Kom hier, zeg ik je. Hier.
(trekt Lien heftig tegen zich aan, die gilt, tegenpruttelt, maar uiteindelijk even enthousiast is)
- LIEN : Zeg, wie is er hier gek ?
- KRIS : Ik ben het altijd geweest, nu ben jij aan de beurt.
- LIEN : Hm, kijk nu eens, de grote aktiviste die het opneemt tegen de grootmachten dezer aarde, die wild en meedogenloos om zich heen schopt, staat nu klaar om haar zus in een wurgende greep te omhelzen.
- KRIS : Als je dat verkiest, wil ik je hier terstond een demonstratie van geven. (stapt op Lien toe)
- LIEN : Nee, nee, je wordt bedankt. Ik ken je reputatie.
(vlucht weg - Kris achter haar aan)
- KRIS : Je hebt er om gevraagd, zusje, nu krijg je het ook.
(vat Lien bij de hand, legt ze in haar nek en draait ze rond als een tol. Lien gilt. Jan op)
- JAN : Wel, wel, ik geloof mijn eigen ogen niet. Het wordt altijd gevaarlijk voor een man als zijn zussen een gezellig clubje gaan vormen.
- LIEN : Daar heb je hem.
- KRIS : God, Rik. (vliegt naar tel.)
- JAN : Deze keer heb je er een potje van gemaakt, zus. Rik zit dus nog altijd in de pub, neem ik aan, en ik denk niet dat het lachen is dat hij doet. Hij zal ondertussen wel eerder zitten hikken.
- KRIS : (die nummer heeft gedraaid) Hou nu eens eindelijk je grote smoel, oké? Verrek, bezet. (legt hoorn neer)
- JAN : Vrouwen zijn de meest onbegrijpelijke en onvoorspelbare diersoort die op de wereld vertoeft.

- JAN : Eerst scheldt ze mij de huid vol omdat door mijn toedoen een diepe, ogenschijnlijke maar vooral broze relatie is stukgesprongen en even later laat het grillige wezen zelf haar droomprins achter om een roemloos einde te maken aan een wilde droom : aangenomen dat deze verhouding altijd heeft gestoeld op roze olifanten en witte konijntjes met rode
- KRIS : Lien, kan jij hem doen zwijgen ? (legt tel. neer)
- LIEN : We zijn nu toch met twee voortaan ?
- KRIS : Partner ?
- JAN : Héla, wat zijn jullie
- LIEN : Partner. (handen in mekaar, dan nemen ze Jan in een greep waar hij nog moeilijk uitgeraakt - hij gilt als een bezetene)
- PA : (op met sax) Ach ja, ik was me even vergeten af te vragen of dit een normaal gezin is.
- KRIS : Pa, hoe is het met je ?
- PA : Hoe het is ? Dacht je dat ik me prettig voelde ? Ik ben echt niet in staat om vanavond op te treden. (neemt tel.)
- KRIS : Nee, pa. (neemt hem hoorn uit handen) Dat kan je nu niet maken.
- LIEN : Niet nu, na al die inspanning die je ervoor hebt geleverd.
- PA : Bedankt voor jullie medeleven, maar soms zijn er al eens dingen die je gewoon niet kunt opbrengen.
- JAN : Pa, er zijn rond de driehonderd kaarten verkocht in de voorverkoop.
- PA : Al zijn het er duizend. Je ziet toch dat ik niet in staat ben om op te treden. Heb je daarstraks niet gehoord hoe het ging ? Het is mijn dagje niet. Van niemand zo te zien.
- KRIS : Alsjeblieft, pa. We zijn nu zover. Het is nu of nooit. Het moet. Straks komen de auto's.
- PA : Dan zeg je tegen de band maar dat het niet doorgaat. Trouwens, ik merk dat jullie al in feestkledij zijn. Hoe kan ik op mijn sax vrolijke deuntjes laten weerklinken terwijl het binnen in mij één chaos is ?
- KRIS : Dat is het juist.
- PA : Wat ?
- KRIS : Vertolk je emoties via je sax. Probeer het tenminste.
- PA : Je bedoelt ?
- JAN : Ze heeft gelijk. Het innerlijke van de mens kan steeds worden uitgedrukt via verschillende kanalen.

LIEN : (legt hand over zijn mond) Pa, probeer het tenminste

PA : Maar ze komen

LIEN : Doe het. Pa, doe het voor ons.

PA : Oké. (bekijkt ze één voor één - neemt sax - naar deur) Je gaat wat horen. (af met sax)

KRIS : Ik moet bellen.

RIK : (op in alle staten - onder de olie) Zeg, je bent bedankt. Ik heb twee uur zitten wachten. (hij spreekt met dubbele tong en loopt op rubberen benen)

KRIS : Rik ! (schreeuwt het uit en hangt om zijn hals)

RIK : Hé, hé, niet zo gillen, geen lawaai maken. Vooral geen lawaai maken.

JAN : (helpt hem op zetel) Je ziet er nogal uit. (tot Kris) Jouw schuld.

KRIS : Begin weer niet

LIEN : Ik maak gauw koffie dan kunnen we hem daarna nog wat op het logeerbed leggen. (af)

JAN : Als we hem tenminste nog zover krijgen.

KRIS : Waar heb jij verdomme heel de tijd uitgehangen ?

RIK : (verontwaardigd recht - valt terug) Ik heb daar drie uur gezeten.

KRIS : Nu zijn het er al drie. We gaan er op vooruit.

RIK : En ik maar bestellen voor twee.

JAN : En uitdrinken. (getoeter van taxi)

RIK : Oe - niet zo hevig. Dat is de ta

JAN : Moet die nog betaald worden ?

RIK : Ik heb geen ... geen ... (gebaar van geld tellen)

KRIS : Oké, Jan regel dat even.

JAN : Oké, Jan, zal het wel weer even regelen. Jij kost me een fortuin, weet je dat ?

KRIS : Wat heb je daar gedronken ?

RIK : Whisky's, telkens twee.

KRIS : Telkens twee ?

RIK : Ja, jij kwam er niet door dus moest ik er altijd twee uitdrinken. En cocktails, ook altijd twee. Die twee serveuskes vroegen waarom ik er

op het einde vier bestelde. Ik was de tel kwijt.

KRIS : Twee serveuskes ?

RIK : Ja, jullie zijn toch ook met twee.

KRIS : Ijveren voor een gezond milieu is heel lovenswaardig maar naijver schaadt.

LIEN : (op) De koffie staat op. (neemt tassen, enz.)

JAN : (op) Die taximan zegt dat hij er uitgegooid is omdat hij met de kelner wou gaan dansen. Vandaar dat blauwe oog.

KRIS : Ja, daar zien ze me ook niet meer in die pub.

JAN : We gaan proberen hem in het logeerbed te krijgen.

LIEN : Nee, eerst koffie.

(De sax van pa begint te huilen. Het zijn lange klagende tonen.)

RIK : Oei, mijn hoofd, nee. (bekijkt Lien) Mag ik deze dans van u, prinses? (neemt haar bij het middel)

LIEN : Nee, Rik. Ik moet naar de koffie gaan kijken.

JAN : (sleept hem mee) Hij kan straks koffie drinken. Ik breng hem alvast naar het logeerbed.

(Rik begint ritmisch te dansen op de tonen van de sax)

KRIS : En kleed je meteen aan voor het concert.

(De sax zwijgt)

JAN : En jij dan ? Je ziet er anders ook niet zo feestelijk uit.

KRIS : Ja, direkt. (Jan en Rik af) Jan Ollie Bollie.

LIEN : Hé, ken jij dat aftelrijmpje nog ? Jan Ollie Bollie. Wacht.

KRIS : Ja, natuurlijk. Jan Ollie Bollie.

LIEN : Rom, rom, rom.

KRIS : Was rijk maar o zo dom, dom, dom.

LIEN : Hij kocht een wapen in de stad.

KRIS : Omdat hij schrik van dieven had.

LIEN : Hij stak het wapen op zijn borst.

KRIS : Jan Ollie Bollie kreeg zo'n dorst.

LIEN/KRIS : (samen) Jan Ollie Bollie viel toen in de sloot.
Het schot ging af en Jan was dood. Uit.

- LIEN : Hm, gruwelijke aftelrijmpjes waren dat. Ik ga de koffie ... (stopt plots) O god, niet weer.
- KRIS : Lien, wat is er ? O nee. (leidt haar op de zetel - het begint te regenen) Gaat het niet ?
- LIEN : Die hoofdpijn weer en dat ijle gevoel.
- KRIS : Wil je een dokter ?
- LIEN : Ben je gek ? Het gaat wel over.
- KRIS : Als je echt niet kan gaan naar het concert, wil ik wel bij je blijven.
- LIEN : Nee zeg, dat kunnen we pa niet aandoen. Ik trek mijn plan. Ik neem nog een pil. Dan gaat het wel over. En dan kan ik Rik opvangen als hij wakker wordt.
- KRIS : Als dat nog ooit gebeurd. Wil je dat echt doen ?
- LIEN : Natuurlijk, wat dacht je ? Ik ben nog lang geen invalide, hoor.
- KRIS : Maar je hebt je zo verheugd op deze avond.
- LIEN : Het geeft niet, echt.
- KRIS : Ik ga wat koffie halen, die zal nu wel klaar zijn.
- LIEN : Ga alsjeblieft. Toe. (neemt haar hand) Beloof me dat je naar het concert gaat.
- KRIS : Goed, als je 't zo bekijkt, maar ik vind het zo erg voor je.
- LIEN : Nee. Het is beter zo.
- PA : (op) Lien, wat betekent dit ? Ben je ziek ?
- KRIS : Ze heeft weer koorts. Waar is die thermometer ? (zoekt)
- PA : Maar ga je hier alleen blijven ?
- KRIS : Ik wil bij haar blijven. Ha, hier. (vindt thermometer)
- LIEN : Nee, zeg. 't Is al goed dat ik het concert niet meemaak.
- PA : Maar gaat het ?
- (Kris steekt thermometer)
- LIEN : Natuurlijk.
- PA : Als het echt niet helpt, moet je de dokter bellen. Afgesproken ? (wrijft over haar voorhoofd)
- LIEN : Beloofd. Ik zet de radio aan. Ze zenden het toch wel uit, hé ?
- PA : Ja, op radio 1.

- JAN : (op, heeft kostuum aan) Zo, ik denk dat hij al ver in coma ligt. Lientje, wat is er met je ? Je ziet er zo raar uit. Je gaat toch niet het hoekje om ?
- KRIS : Hou je stomme opmerkingen voor je. Zie je niet hoe ze er aan toe is ?
(Lien wuift dit weg met een slap handgebaar)
- JAN : Dan moeten we de dokter bellen.
- KRIS : Ja, willen we de dokter laten halen ?
- LIEN : Zeg, niet overdrijven, hé. Vooruit, klaarmaken jij.
- JAN : Je gaat dus niet mee ?
- KRIS : Je ziet toch wel dat het niet kan.
- PA : Ik zit er eigenlijk wel mee.
- JAN : Kunnen we geen ligzetel reserveren voor haar ?
- PA : Wil jij eens je grote mond houden ?
- LIEN : Zeg, wat mankeert jullie ? En zou jij je niet eens gaan omkleden, zus?
- KRIS : Ik weet niet. Stoort dit ?
- PA : Als jij met alle geweld weer rellen wil veroorzaken, mij goed, maar dan zorg ik er persoonlijk voor dat je er zo niet inkomt.
- KRIS : Paps, je bent er weer bovenop, hé ?
- PA : Dat heb ik zeker niet aan je tomeloos gedrag te danken. Er is telefoon geweest van de politie. Oproerpolitie. Je bent toch niet opgepakt geweest ?
- KRIS : Zeg, heb je die regen al gezien ? Wat een weer, hé ? (aan venster)
- PA : (waarschuwend) Kris.
- KRIS : Ja, pappie.
- PA : Ja, pappie. Wanneer ga jij eens stoppen met die zinloze akties ? Ik ben blij dat je je inzet voor een gezonde wereld, maar ga je niet te ver, denk je ?
- KRIS : Paatje, je hebt zelf gezegd dat de natuur wordt verkracht door allerlei woeker- en maffia ondernemingen. Een groene en rustige woonkern, dat is ons streefdoel, zei je.
- PA : Ja, dat weet ik, maar ik wil ook eens een rustige en normale woonkern hier in huis.
- RIK : (komt wankelend naar beneden. Tot pa) Garçon, twee cocktails, als ... als ... tublieft.

- PA : En wat voor vertoning is dat nu weer ? Wordt dat hier een compleet gekkenhuis of hoe zit dat ?
- RIK : (klopt pa op de schouder) Trek het u niet aan , jongeman. Breng ze maar op uw gemak naar boven. (af)
- PA : Kris, dit gaat te ver.
- RIK : (weer op) Nicht riesonieren, arbeiten.
- PA : Kris, leg dat eens uit. Hoe komt Rik hier ?
- JAN : Heu, ze heeft wat hard met een bord op zijn rug geslagen.
- PA : Verdekke, zeg. We hebben niet zoveel tijd meer. Is er al koffie, Lien?
- KRIS : Ja, die moet nu zo ongeveer klaar zijn. Ik ga kijken. (af)
- PA : Jan, ga onmiddellijk naar boven met hem. Ofwel slaapt hij hier zijn roes uit of hij drinkt liters koffie en dan vliegt hij als de bliksem naar huis. En breng mij ook een tas. Lien, hou je een beetje rustig nu, oké.
- (Jan af met Rik)
- JAN : (off) Voorzichtig, Rik. Nee !
- (men hoort gekletter van vallende tas)
- KRIS : (off) Verdekke. Klungels alletwee. Ja, trappel er nog wat in ook. (op met leeg dienbord) 't Is ongelooflijk. Lopen ze me omver als ik met de koffiekkan en tassen uit de keuken kom. Kan ik het nog opruimen ook. (af)
- PA : Ik help je wel. (af - net op dat ogenblik hoort men buiten getoeter van wagens - pa weer op) Daar heb je ze. Jan, help Kris even.
- JAN : (off) Ja, weeral.
- PA : Ze konden het niet beter treffen. Kris, haast je wat. Jan, vooruit ze zijn er.
(plots is er hevige opwinding. Jan, Kris en pa schieten in actie. Scène op, zoeken hun spullen bij elkaar. Pa rent naar de voordeur - men hoort hem roepen)
We komen ! (weer op - schiet in vest - neemt sax)
- LIEN : Laat maar, Kris, ik ruim het wel op. (recht)
- KRIS : Maar dat kan ik je niet aandoen. Er ligt een vijver koffie in de keuken. De scherven zijn al opgeruimd. Je moet er enkel nog eens overgaan met die droge dwell.
- LIEN : Geen probleem. Daarna ga ik wat liggen.
- PA : Verzorg je, Lien, en ... de dokter bellen als er wat is. Ik bel tijdens de pauze. Kris, je kledij.

KRIS : Geen tijd meer, pa.

LIEN : Goed, goed, vooruit, weg allemaal. Vort.

(Ze gaan weg, kussen Lien en geven het nodige advies)

KRIS : (nog even op) En als Rik ooit nog wakker wordt, geef hem een liter of twintig koffie.

LIEN : Ik kan geen koffie meer maken.

KRIS : Grote god, ook waar. Ciao. (af)

LIEN : (zet even radio aan - er klinkt onheilspellende muziek. Even later komt ze op - zet radio af - zit in zetel. Het licht wordt deemsterig. Ze wiegt naar voor. Enkel de regen is hoorbaar)

Jan Ollie Bollie, rom, rom, rom
was rijk maar o zo dom, dom, dom.
Hij kocht een wapen in de stad
omdat hij last van dieven had.
Hij stak het wapen op zijn borst
Jan Ollie Bollie kreeg zo'n dorst

(plots rinkelt de telefoon - Lien beweegt zich niet - als het een paar keer heeft gebeld, valt het stil - Lien fluistert bijna als ze de twee laatste regels zegt)

Jan Ollie Bollie viel toen in de sloot.
Het schot ging af en Jan was dood.
Uit.

(Ze gaat nu onbeweeglijk achterover liggen. Het geluid van de regen zwelt aan. Het wordt donker op de sène. Enkel spot op TEZCATLIPOCA, de god van het stoffelijke. Dan haalt ze mes boven dat ze vanuit de keuken heeft meegebracht)

PAUZE.

III

Dezelfde avond - een paar uur later. Het is al goed nacht. Het regent nu nog zachtjes. De kamer is schemerig. Lien ligt in de divan. Er ligt een boek naast haar, onder de schemerlamp die brandt. Ze ligt roerloos met de ogen gesloten. Na een tijdje hoort men een auto stoppen. De portieren slaan dicht. Tumult aan voordeur. Pa op, gevolgd door Kris.

- PA : (steekt het licht aan) Lien, Lien. (merkt Lien die roerloos blijft liggen) Lien.
- KRIS : (off) Het was fantastisch. O het ... (merkt ook Lien) Hé, wat is er ?
- PA : (knielt naast Lien) Lientje. God - zouden we haar wel wakker maken ? Ze slaapt zo vast.
- KRIS : Pa. Ze moet naar bed. (raapt boek op) "De Azteken en hun offergaven."
- PA : Is ze daar nu nog altijd met bezig ? Wat doen we ?
- KRIS : Ze moet naar bed, pa. Ze kan hier de nacht niet doorbrengen.
- PA : Wanneer komt Jan thuis ?
- KRIS : Dat zou nog wat kunnen uitlopen. Hij stond te praten met een paar chique heren. Mijn stijl niet. Kom, Lien, tijd om naar bed te gaan. Lien. Verdekke, wordt wakker. Lien.
- LIEN : (ontwaakt als uit een verdoving - murmelt) Tezcatlipoca.
- PA : Wat zegt ze ?
- KRIS : Ze slaapt nog half. Dat zullen die kruiden wel zijn. Ze kijkt zo verdwaasd.
- PA : Er zal toch niets aan de hand zijn ?
- KRIS : God, Rik. Ik moet naar Rik. (deur kamer) Ik ben zo terug.
- PA : Kom, kindje. (helpt haar uit zetel)
- LIEN : Nee, nee, niet doen. (ze lijkt verward en kijkt nu vreemd voor zich uit - ze strekt de armen voor zich uit) Het is tijd. Het is de laatste maan van de twaalfde maand.
- PA : Lientje, wat is er met je ? Wil ik de dokter bellen ? Voel je je niet goed ?
- LIEN : (hees fluisterend) Het moet vannacht zijn. Tezcatlipoca wacht. Straks huilt de wolf onder de volle maan.
- PA : Kris. (roept aan deur) Vlug, kom hier.
- KRIS : (op) Ja. Rik slaapt als een marmot. Wat ... Lien ... wat is er met haar ?

- PA : We moeten ze naar boven brengen. Ik vrees dat het weer zover is.
- KRIS : Lien, kom. (ze begeleidt haar naar de deur) Ze moet haar medicijnen krijgen.
- PA : Hier, denk ik. (neemt fles en lepel mee) Zijn dat die ?
- KRIS : Ja, die krijgt ze altijd.
- PA : En dit doosje ? (opent het)
- KRIS : Weet ik niet. Ken ik niet. Kom, Lien, vooruit.
- LIEN : (plots rukt ze zich los en begint wild te schreeuwen) Nee, ik wil nog niet. Ik wil hem niet ter ere zijn. Er zijn er anderen in het dorp. Neem QUILTZENIA, zij is jonger en mooier, neem haar, neem mijn ziel nog niet.
- PA : Lien, bedaar, er gaat je niets gebeuren.
- KRIS : Kom we gaan je gewoon in bed stoppen.
- LIEN : Wees eerbiedig. We naderen de tempel.
(Lien speelt tegelijkertijd priester en geofferde)
- KRIS : Vooruit. Ze moet naar boven. (wil Lien meesleuren maar die begint plotseling te schreeuwen en duwt Kris tegen muur. Ze schudt haar heftig heen en weer - vecht met Kris die gilt - Kris is echter sterker)
Lien, hou op.
- LIEN : (die schreeuwend op knieën zakt en zich probeert los te rukken) Nee, nee. Laat me leven. Neem Quiltzenia, neem mijn hart niet. Neem het niet. (ze huilt in doodsangst)
- PA : Verdomme, en waar is Jan nu toch ? Vooruit, naar boven. We proberen haar in bed te krijgen en we zorgen dat ze haar medicijnen inneemt. Ik bel de dokter, breng haar naar boven. (draait nummer)

(Lien begint een klagende melodie te neuriën, dan zingt ze zonder woorden - het is een aangrijpend, ritueel treurlied - terwijl ze alletwee weggaan)
- KRIS : (off) Stil, Lien. Je zal Rik wakker maken.
- PA : (in hoorn) Ha, dokter, sorry dat ik u nog zo laat bel maar er zijn weer problemen met Lien ... ja, het is weer erg. Zou u kunnen komen ? Ja, dank u ... ik vrees het. Nee, we vinden die niet ... of ze zijn op, ik weet het niet. Ja, dank u. (legt neer)

(ondertussen hoort men een auto stoppen en een portier valt met een klap dicht. De auto vertrekt weer. Pa kijkt naar zijn uurwerk, schenkt zich wat in en gaat in zetel zitten recht tegenover de deur)
- JAN : (op in zeer enthousiaste bui) Hé, pa, nu moet je even luisteren, groot nieuws.

- PA : Zo ? Nu moet jij even luisteren naar mij. Ten eerste : waar zat jij de hele tijd ? Meneer was na het concert nergens meer te bespeuren. En wie heeft je naar huis gebracht ? Hé ?
- JAN : Pa, daar wou ik het net over hebben. Je gelooft je eigen oren niet.
- KRIS : (op) Ze ligt in bed. Ze is kalm. Ik heb haar die medicijnen kunnen geven maar ze ligt zo ... zo stil ... ik weet niet.
- JAN : Is er iets met Lien ?
- PA : Ja, er is iets met Lien. Het verbaast me dat je dat nog interesseert.
- JAN : Och, nu gaan jullie opkijken.
- PA : Ook dat nog. Eerst moeten mijn oren het ontgelden, nu mijn ogen.
- JAN : (triomfantelijk en plechtig) Ga zitten, Kris, anders val je omver.
- KRIS : (terwijl ze gaat zitten) Dat doe ik toch al van vermoeidheid.
- JAN : Pa, Kris, jullie moeten eerst weten dat ik mij kandidaat heb gesteld voor de betrekking van ingenieur bij de firma Kesterman.
- KRIS : Kesterman, die stinkende, rotte
- JAN : Ho - ho - ho - wacht nu even.
- PA : Laat hem uitspreken, Kris.
- KRIS : Kesterman.
- PA : Zwijg, Kris. Ga door, Jan.
- JAN : Welnu - meneer Verbist vertelde me daarstraks dat ze directievergadering hebben gehad. Vermits morgen toch de brief in onze bus zal vallen, mocht hij het me wel verklappen. Ze hebben mijn sollicitatie weerhouden. Tarraaaa.
- KRIS : Tara - ja, maar daar wil ik het nog over hebben.
- JAN : In de brief staat dat ik mij volgende week woensdag mag aanbieden en ... nu komt het kindertjes
- KRIS : Nog een sprookje of wordt het een nachtmerrie ?
- PA : Kris.
- JAN : Negen op tien kansen, mag ik naar een dochteronderneming in Tunesië. Allah. (maakt rondedans)
- PA : (recht) Jongen, dat is fantastisch ... en ... (doet gebaar van geld tellen)
- JAN : Pa, je gelooft het nooit.
- PA : Onderhand, wel, maar hoe zit het met ... ?

- JAN : Ik verdien zo maar eventjes tachtig procent meer dan ik nu heb. De firma betaalt volledig het verblijf. Enkel voor eten en kleren moet ik zelf zorgen.
- PA : Gefeliciteerd, zeg. Daar moeten we iets op drinken. Vind je niet, Kris ?
- KRIS : Nee.
- PA : Wat ?
- JAN : Ach kom, je bent fier op me maar je wil het niet toegeven.
- KRIS : Ik ben allesbehalve fier.
- JAN : O nee, ik weet het al.
- PA : Hallo, wat heeft dit te betekenen ? Je zou moeten blij zijn dat je broer zo'n job krijgt aangeboden.
- KRIS : Weet je wat jij bent ? Een kruipdier. Daarvoor moeten we al die tijd manifesteren tegen de vervuilers, tegen degenen die de lucht verpesten die we inademen, die dieren en kinderen en oude mensen ziek maken.
- PA : Alsjeblieft, Kris, je gaat daar niet over beginnen.
- KRIS : Och toch, en hij weet wat ik bedoel. Juist de firma Kesterman die in het kanaal de grootste smeerlapperij dumpst, die weigert om zuiveringsinstallaties aan te brengen, die spot met onze akties voor een beter leefmilieu ... daar ga jij nu voor werken. Die maffioso die mij heeft laten oppakken.
- JAN : Mij zet je niet onder druk, zoals je met iedereen doet.
- PA : Kris, hou op. Laten we blij zijn dat de firma dit door de vingers ziet. Dat is toch een mooie geste van hen.
- KRIS : Fantastische geste. Weten jullie dan niet dat die bejaarden en al die mensen die al twintig jaar in de Kruisstraat wonen, worden onteigend omdat de firma gaat uitbreiden ?
- JAN : Wat interes ... (pauze)
- KRIS : Juist, zeg het maar. Wat interesseert hen dat ? Wat interesseert jou dat ? Als het geld maar binnenkomt. Geld, geld, geld. De hele wereld draait om niets anders meer. En jij bent niet beter dan de rest van die vuile bourgeoiskliek.
- PA : Kris, nu moet je stoppen, hoor je. Jan kan dat niet helpen. Als hij die job niet aanneemt dan doen anderen dat. Dat kan jij niet tegenhouden.
- KRIS : O nee. Moeten we dan allemaal zo stinkend egoïstisch worden, pa ? Is dat nu de wereld waar jij me hebt opgezet ? Is dit nu dat sprookje waarover je me zo vaak hebt verteld ? Je hebt ons een goede opvoeding gegeven, daar ben ik blij om, maar ga je dit alles dan mee helpen vernietigen ? Dit leven moest voor ons mooi worden maar we moesten er

- KRIS : wel voor vechten. Wel verdomme, blijkbaar ben ik de enige die nog vecht. Alleen.
- JAN : Nu geen preken, alsjeblieft. Je moet realistisch blijven.
- KRIS : Jongen, weet jij wat de realiteit is, hé, dat is dat ze jou gewoon gekocht hebben. Ze weten verdomd goed dat jij soms aan die milieuakties durft deelnemen. Zo zijn ze meteen van je af. Ja, pa, dat is hun geste. Je wordt bedankt.
- PA : Kom, Kris, het is nu zo.
- KRIS : Ja, het is zo, maar ik heb nog wat en jullie moeten dit weten. Knoop het goed in jullie versteende oren : er komt een bezetting van de Kruisstraat. En daar zal ik bij zijn. Beter nog, je zal me vooraan in de eerste rijen vinden, broertje.
- PA : Kris, genoeg nu. Hij hoeft zijn hele carrière niet te vergooien omdat jij toevallig aktie voert voor de Kruisstraat. Hij gaat trouwens naar Tunesië, snap je dat dan niet ?
- KRIS : En of ik het snap. Hij is verkocht, verkocht.
- JAN : Dat heeft ze nu altijd gedaan, iedereen laten opdraaien voor haar ideeën, of je het nu wil of niet, maar dit heeft er niets mee te maken. Niets. Jij hebt altijd iedereen naar je hand willen zetten - mij - Rik. En als je dat niet lukte dan moest iedereen jouw verwijten en woedeaanvallen maar slikken.
- (men hoort een auto stoppen)
- PA : Nu is het genoeg. Hou op, de dokter is er.
(bel - zenuwachtige pauze terwijl pa gaat opendoen en de dokter binnenlaat)
Ekskuseer, dat we u zo laat nog moesten bellen, dokter, maar we maken ons ongerust over Lien.
- DOKTER : Wanneer is het begonnen ?
- PA : Toen we thuiskwamen van het concert was het weer zover. Het moet dus twee uur aan de gang zijn.
(op dit ogenblik hoort men een schrille kreet van Rik en het roepen van Lien)
- KRIS : God, Rik. (af met pa)
- DOKTER : Hoe is het met u, Jan ?
- JAN : Dat gaat. Ik krijg een job bij Kesterman.
- DOKTER : Och, gefeliciteerd.
- PA : (op) Dokter, vlug, het is dringend. (af met dokter)
- JAN : (alleen op de scène - rookt sigaret en drinkt whisky - dan kijkt hij op zijn uurwerk en belt)
Ja, 't is Jan. Is meneer Verbist daar nog in de bar ? Wil u even kijken ? Dank u.

- KRIS : (op met Lien die beeft over haar hele lichaam. Ze heeft een slaapkleed aan en een deken over zich)
Kom, zet je hier neer. Jan, help nu toch eens even, leg die telefoon neer, in godsnaam. Ik wil je niet manipuleren maar je ziet toch wat er gebeurt.
- JAN : (in telefoon) Hij is al weg ? Wel, het geeft niet. (Jan legt neer en zit bij Lien)
- KRIS : Nee, ga thee maken. Ik blijf wel bij haar. (Jan af)
Lientje, toch, waarom deed je dat ?
- LIEN : (doodongelukkig) Het spijt me zo, Kris. Ik weet niet wat er met mij allemaal gebeurt. Toen jij bovenkwam en me riep, zag ik mezelf plots staan met dat mes. En ik zag Rik ... ik zag hem bloeden. Het was of ik net ontwaakt was. Ik weet zelfs niet meer hoe ik in die kamer gekomen ben, noch waar ik het mes vandaan haalde. Word ik krankzinnig, Kris ? (huilt en zoekt steun bij Kris) Word ik krankzinnig ?
- KRIS : Natuurlijk niet. Het zal wel door ... door wat komt zoiets ?
Ik ... jezus. Ik weet het ook niet.
- JAN : Hm ... het water staat op het vuur. Wil je je kruidendrank, Lien ?
- LIEN : Ja.
- KRIS : Jan, kun jij de keuken niet wat verder opruimen ?
- JAN : Oké, maar zie je, ik zou dat uit eigen beweging gedaan hebben.
- KRIS : Ja, dat weet ik. Laten we er niet meer over beginnen.
- JAN : Wil je eerst eens vertellen wat hier eigenlijk aan de hand is ?
- KRIS : Lien ... heeft ... god, ja zeg, hoe moet ik dat nu zeggen.
- LIEN : Ik heb Rik verwond met een mes. Maar Jan, ik ... ik weet niet hoe het gekomen is.
- JAN : Wat heb jij ?
- KRIS : Jan, laat ze nu.
- LIEN : Ik wou het niet. Ik weet van niets.
- JAN : Ik snap het. Je hebt weer één van je aanvallen gehad.
Is het erg met Rik ?
- KRIS : Zijn arm. De dokter verzorgt hem. Ze werd wakker toen ze
En ga nu voor die thee zorgen.
- JAN : Oké, maar we moeten er toch nog over praten, vind ik.
- KRIS : Er moet hier over veel dingen gepraat worden blijkbaar. (Jan af) En ruim die keuken meteen op.
- JAN : (off) Wat hoor ik ?

- KRIS : Of je ... of je alsj ... alsj ..., verrek, ik kan het niet over mijn lippen krijgen. Jantje, wil jij die keuken opruimen ? A ... blijft ?
- JAN : (op) Goed zo, dat is het. (weer af)
- LIEN : (half lachend) Wie voelt er zich niet lekker ?
- KRIS : Ja, ik weet dat ik moet leren inbinden maar hij kan soms het bloed van onder mijn nagels halen.
- JAN : (off) Dat heb ik gehoord.
- KRIS : (tussen haar tanden) Lazer op, vent.
- LIEN : Hoe zou het met Rik zijn ?
- KRIS : Maak je daar maar geen zorgen over. De dokter en pa zijn bij hem maar ... er moet echt iets aan gedaan worden, Lien. Zo kan het toch niet verder ?
- LIEN : (schrikt) Wat ... bedoel je ... o nee, je wil me weer weg, moet ik weer opgenomen worden, Kris ... moet ik weer al die ellende ondergaan, al die vernederingen ?
- KRIS : Lien, je moet het zo niet bekijken. Er is iets aan de hand met je. Je moet ... genezen.
- LIEN : Genezen ? Dus ... ik word toch gek.
- KRIS : Alsjeblieft zeg. Dat is het niet.
- LIEN : Wat is het dan wel ? ... Antwoord. Wat is het dan wel ?
- PA : (op) Het komt in orde. Het mes heeft enkel zijn arm lichtgeraakt. Lien, we moeten praten.
- LIEN : O paps, jij ook al ? Kris, Jan, jij ... en straks de dokter. Iedereen wil maar met me praten, maar niemand zegt me wat er eigenlijk aan de hand is.
- DOKTER : (op) Dat ga ik trachten op te sporen. Rik komt zo dadelijk naar beneden. Het is minder erg dan het er uitzag. Natuurlijk is al dat bloed in het bed niet zo'n appetijtelijk gezicht.
- LIEN : Al dat bloed. Bloed ... altijd weer.
- DOKTER : Lien. Rustig maar. Om te beginnen ... waar zijn die medicijnen die ik je voorschreef ?
- LIEN : Boven. (kijkt hem aan)
- PA : Het schijnt eerlijk gezegd niet zo veel te helpen, dokter.
- DOKTER : (terwijl hij schrijft) Je neemt ze toch, Lien ?
- LIEN : Natuurlijk.

- DOKTER : Neem een dubbele dosis. Als het binnen vijf dagen niet betert, zien we naar iets anders uit.
- LIEN : Naar wat, dokter ?
- DOKTER : Tja, ik wou het er net met je vader over hebben.
- LIEN : Och nee, geen internering meer, nee, alsjeblieft nee.
- KRIS : Moet het echt, dokter ?
- DOKTER : We zien wel. Er zal toch wel iets moeten gebeuren. Zo kan het ook niet verder.
Ik ga nu een inspuiting klaarmaken.
- PA : En dit doosje ? Wat is dit dan ?
(wil doosje aan de dokter geven maar Lien ritst het uit zijn handen)
Lien, geef hier.
- LIEN : Nee ... dat ... dat mag je niet zien.
- DOKTER : (voor haar - imponerend - ze krimpt in elkaar) Geef dat doosje nu maar, Lien ... alsjeblieft ? (hij steekt hand uit - even een aarzeling. Uiteindelijk zal ze het hem toch geven. De dokter ruikt aan het doosje) Tiens, die geur. Waar haal je dat vandaan ? Lien ? Vanwaar komt het ? Dit ken ik niet. Ik zou die samenstelling eens willen weten. Ik neem het mee naar het lab voor onderzoek. Heb je nog van die pillen ? Er zitten er maar twee meer in. (pauze) Ik bel nog terug. (steekt doosje op zak - schrijft) En je moet voorlopig dit blijven gebruiken.
- LIEN : En wat gaat u daarmee doen ?
- DOKTER : Die neem ik voor alle zekerheid mee.
- LIEN : Nee ... dat mag niet.
- DOKTER : Gebruik nu maar wat ik u voorschrijf.
- RIK : (op - arm in verband) Zeg, jij bent zeker de leukste thuis ? Staat ze daar met een mes voor mij.
- LIEN : (bij Rik) Sorry, Rik, ik wist niet wat ik deed.
- RIK : Hé, wil je wat op afstand blijven ? Misschien zit er wel een granaat onder je rok.
- KRIS : 't Is in orde, Rik. Ze ... ze had een nachtmerrie.
(dokter maakt inspuiting klaar)
- RIK : Nachtmerrie ? Ze had beter die aangerand. Moet je eens kijken, mijn oog zit dicht, mijn arm in het verband en ik hoor altijd maar saxofoon spelen.
- DOKTER : Je moet nu wat rusten, Rik. Drink iets warmes en neem een tablet voor de pijn.
Lien, ik ga je een inspuiting geven, daar slaap je rustig van.

- LIEN : Nee, dat niet. (vlucht weg maar pa weerhoudt haar)
- PA : Nee, kindje, het is voor je eigen bestwil. (leidt haar naar sofa)
- KRIS : (bij Lien) Komaan, dat duurt niet zo lang.
(Lien is angstig - Kris slooft haar mouw op)
- DOKTER : Het zal je echt helpen.
(er valt een klamme stilte als de dokter haar een spuit toedient. In deze pauze klettert de regen weer tegen de ramen)
Ziezo, en nu naar bed.
- JAN : (op met dienblad waarop theepot staat - Kris neemt tassen)
Als er geen koffie kan gemaakt worden, dan laven we onze dorst maar met thee.
- KRIS : Zal niet meer nodig zijn, vrees ik.
- JAN : Wat ? Durf je beweren dat ik mij daar nodeloos sta af te beulen ... ?
- PA : Rustig maar, Jan. Lien gaat naar bed. Ze moet rusten.
- KRIS : Dokter ?
- DOKTER : Dank u wel, maar ik moet er echt vandoor. Ga nu maar slapen, Lien. Het komt voor mekaar. Goienavond allemaal en bel maar indien er nog verwickelingen zijn.
- PA : Ik laat je buiten, dokter. (beiden af)
- JAN : Rik - thee ?
- RIK : Wablieft ? Thee ? Ben je gek ? Heb je geen bier ?
- JAN : Ja, ik ben gek dat ik dit allemaal doe. Gek, gek.
Kris ?
- KRIS : Dank je, maar ik help Lien naar boven. (beiden af)
- JAN : Verrek. Ik moest hem maken, zei je - nu drink je hem op ook.
- KRIS : (off) Zuip hem zelf maar uit, broertje, of neem hem mee naar die stinkfabriek van je.
- JAN : Rik - sta recht.
- RIK : (doet dit) Waarom ?
- JAN : Om me tegen te houden als ik haar te lijf ga.
- RIK : Hoe ?
- JAN : Wat hoe ?
- RIK : Hoe moet ik dat klaarspelen ? Mijn hoofd gonst, ik zie je maar voor de helft en ik ben aan één kant gehandikapt.

JAN : Ook waar.

RIK : Mag ik weer gaan zitten ?

JAN : Natuurlijk, sorry.

PA : (weer op) Rik, wat ga je nu doen ?

JAN : Thee, pa ?

PA : Nee.

JAN : Zeg, waarom wil niemand hier wat ?

PA : Jan, hou nu op met dat zagen, wil je ? Er zijn belangrijker dingen dan thee drinken.

JAN : Wel, voor mij niet. Voor mij is thee het belangrijkste in mijn leven geworden.

PA : Je drinkt hem nooit.

JAN : Nu wel - kijk. (begint de ene tas na de andere uit te drinken)

PA : Verrek, Jan. Zet je dan in de keuken als je gek wil doen.

JAN : Dat zal ik. Ik laat de kat binnen en zal er tegen praten. Dat is dan ook de enige die mijn gezelschap op prijs stelt. (af met theeblad en bijbehorigheden)

PA : Zo, Rik. Blijf je hier of ga je naar huis ?

RIK : Vermits ik thuis toch alleen zit, kan ik evengoed hier blijven. Als het niet geeft tenminste.

PA : Je bent hier al jaren kind aan huis, dat weet je. Maar ik moet je wat vragen. Wat is dat allemaal met die bezetting in de Kruisstraat ?

RIK : Och dat - tja.

PA : Tja - wat ?

RIK : Ja, we zouden die bezetten. Het is een geheim ...

PA : We ?

RIK : De milieugroep van de stad ... zou donderdag onverwacht opduiken.

PA : En Kris ?

RIK : Ook natuurlijk.

PA : Zo - daar zullen we het nog even over hebben.

(kreet van Jan)

JAN : (op) Moet je kijken, die verdomde kat heeft me gekrabd.

PA : Dat komt ervan.

RIK : Moest ze je thee niet ?

JAN : Hé, grappige - wil je hem over je hoofd, ja ?

PA : Stop nu maar. Ik wil weten wat jullie juist van plan zijn.

JAN : Met wat ?

PA : Ik heb het niet tegen jou.

JAN : O sorry.

PA : Wel ?

RIK : Wel ...

KRIS : (op) Zo, ze schijnt te slapen. Heb ik wat gemist ?

JAN : Ja, je ...

KRIS : Thee - ja - lazer op, vent.

PA : Kris, ga zitten. Luister, je gaat geen domme dingen doen in de Kruisstraat. Ja ?

KRIS : Och, gaan we het daar weer over hebben ?

PA : Ja, daar gaan we het inderdaad over hebben.

JAN : Je zou best de hele zaak vergeten.

KRIS : Het is niet omdat jij verandert van kamp omwille van het geld, dat ik dat ook moet doen. Ik heb nog een klein beetje rechtvaardigheidsgevoel.

JAN : Ik ook.

KRIS : Ja ? Nog geen gram, in geen enkele vezel van je ...

PA : Hou nu op.

RIK : Mag ik eens ... ?

PA : Jan, vertel me of de firma iets gaat ondernemen.

JAN : Natuurlijk gaan ze dat niet laten gebeuren. Reken maar.

KRIS : Hé, wacht eens even. Jij zou het toch niet wagen ze in te lichten nadat ik je dit heb gezegd?

JAN : Nee, maar ze zullen het wel vlug te weten komen en dan wordt het wel een zwarte dag voor je, zus.

KRIS : Noem mij geen zus als je tegenover mij wil staan.

RIK : Jan, dat ga je toch niet doen ?

PA : Jan ?

JAN : Luister, pa, ik wil haar niet dwars zitten. Ze is nog altijd mijn zus.

KRIS : O ja ? Wel, wel.

PA : Hou je mond, Kris.

JAN : Maar ik word daar aangenomen om dit bedrijf te helpen uitbouwen.

KRIS : Om stank te helpen lossen.

JAN : Goed, als de rede niet helpt. (pauze)

KRIS : Ja, wat ? Wat dan ?

JAN : Och, laat maar.

KRIS : Ach nee, nu zal je 't zeggen. Als de rede niet helpt. Wat dan ? Wat ?
(schreeuwt - ze staan in deze pauze tegenover elkaar)

JAN : Dan zal ik je op een andere manier moeten tegenhouden.

KRIS : Hoe ? Hoe, vraag ik je ... met geweld ?

JAN : Ach Kris.

KRIS : Ach, Kris. Is dat alles ? Is dat je nieuwe slogan ?

JAN : Verdomme, Kris, ik heb er genoeg van, hoor je. (schreeuwt) Jij gaat mijn carrière niet kapotmaken. Versta je 't - jij arrogant nest. Heb je me verstaan ? (pauze)

KRIS : Ja, ik heb je verstaan, je wordt bedankt. (zacht)

PA : Ik wil dat jullie hier mee stoppen - direkt.

RIK : Jij hebt met die bezetting niets te maken, Jan.

JAN : Wat ? Ik heb er alles mee te maken ... mijn toekomst. De firma.

KRIS : Jouw firma kan de pot op, vriend. Ik zal er zijn en wee degene die één poot naar me uitsteekt.

RIK : Ik ben er ook nog.

PA : Zo ? Hoe ga jij dat aanpakken ?

JAN : Jullie denken niet na. (schreeuwt) Jullie hebben gewoon geen hersens.

KRIS : (schreeuwend - neemt beeld van Tezcatlipoca en dreigt het naar Jan te gooien) Verdomme, Jan.

PA : Kris. (wil beeld van Kris afpakken - er vallen pillen uit)
Wat valt daar uit ? (raapt pil op) Pillen, dezelfde die Lien gebruikt. (schudt beeld) Er zit nog wat in. (haalt er pillen uit)
Wat is dat ?

KRIS : Dat heb ik Lien zien slikken.

PA : Wanneer ? Hoeveel ?

KRIS : Weet ik niet. En 't kan me ook niet meer schelen. Rik, morgen trekken we er uit.

PA : Wat ?

KRIS : Ik zou het mezelf nooit vergeven nog één dag in het zelfde huis door te brengen met een stuk afval.

JAN : Dat neem je terug. (schreeuwt) Dat neem je terug.

KRIS : Nooit. (af kamer - Rik volgt.)
(Er valt een pauze. Pa neemt pillen)

JAN : (zeer opgewonden, neemt iets om te drinken) Verdomme.

PA : Waarom heeft ze die hier verstoppt ?

JAN : Geen idee. Wie steekt er nu die dingen in een dingen, een keramieken kop van dinges.

PA : Lien - maar waarom ? Ik moet het weten. Ik bel naar de dokter in het bureau. (af)
(Jan met drank in zetel. Kris op - heeft zich aangekleed - lange pauze als ze voor Jan komt staan.)

KRIS : Rik komt zo dadelijk. (pauze) Jammer dat het zo moet lopen.

JAN : We kunnen er wat aan doen toch.

KRIS : Nee. Het zal zo wel geschreven staan. Wat moet geschieden, zal geschieden. We hebben nu éénmaal onze eigen ideeën, ons eigen temperament. We staan vanaf dit moment aan de andere kant van de barricade.

JAN : Van het oorlogsfront dus.

KRIS : Noem het zoals je wilt. (pauze) Sukkses met je job.

JAN : Dank je. Gaan we mekaar ontmoeten ?

KRIS : Reken maar - en het weerzien zal pijnlijk zijn. Voor elk van ons.

JAN : Het kon anders.

KRIS : Nee ... het zal zo moeten.

JAN : Doe dat Lien niet aan. Ze klampt zich zo aan je vast.

KRIS : Doe dat niet.

JAN : Wat ?

- KRIS : Beroer mijn meest gevoelige snaar niet. Je weet heel goed wat Lien voor mij betekent.
- JAN : Maar je laat ze wel stikken ?
- KRIS : (krijgt het moeilijk) Ik wil het niet ... maar
- JAN : Maar wat als ze morgen wakker wordt en je bent er niet meer ?
(pauze)
- KRIS : Mijn god, wat is dit moeilijk. Schei uit. Ik ben daar nu al mee bezig. Ik wil haar niet in de steek laten.
- JAN : Maar dat doe je toch ? Noch pa, noch ik, kunnen haar opvangen. Ze zal zich alleen voelen en je weet wat er dan met haar gebeurt.
- KRIS : Jan, hou op, alsjeblieft. Ik hou zo van haar.
- JAN : Hoe ga je haar dat zeggen ? Door de telefoon ? Of met een ansichtkaartje ? Beste groeten - met mij is het goed en ik hoop van u hetzelfde.
- KRIS : Nee. Stop ermee.
- JAN : Hoe dan ? Hoe ? (af)
- (lange pauze - Kris wanhopig in zetel - kreet van Lien - die plots verschijnt in nachtkleed - vliegt naar Kris en omhelst haar)
- LIEN : Niet weggaan, alsjeblieft, niet weggaan.
- KRIS : Heb je het gehoord ?
- LIEN : Ik kwam naar de keuken om een glas water. Als je weggaat ... op die manier, weet ik niet wat er van mij gaat geworden.
- RIK : (op met koffer) Zeg, laat een oorlogsinvalide maar sleuren. Wat zit hier allemaal in ? Ik ben doodop.
- KRIS : Draag ze maar weer naar boven, Rik.
- RIK : Wat ? Dat meen je niet. Ik zit me daar uit te sloven.
- KRIS : We gaan niet weg. Er is iets dat me bindt. (neemt Lien vast)
- RIK : Er is iets dat haar bindt. Toch niet ... Schachten, tourné is draaien. (wijst op Lien en af met koffer)
- KRIS : (door haar tranen heen) Ik zou je zo missen. Verdekke, jij ... jij ... vervelend, lief kreng van me. Zitten - zit - (duwt Lien in zetel) En je spuit, werkt die niet ? Of hoe zit het ?
- LIEN : Die dingen werken blijkbaar niet zo snel.
- KRIS : Waarom kwam je beneden ? Eerlijk ?
- LIEN : Wil je dat weten ?

KRIS : Natuurlijk.

LIEN : Jan ... (pauze)

KRIS : Wat ? Wat zei Jan ?

LIEN : Beloof me dat je er hem niets van zegt. Zweer het.

KRIS : Ik zweer het.

LIEN : Hij zei ... hij zei : "Kris gaat weg ... en ... ik kan haar niet ... niet tegenhouden. Het is mijn schuld maar we kunnen het geen van beiden helpen. Ik denk dat ik best vertrek."

KRIS : Zei hij dat ?

LIEN : En ... en dat je ... och, ja, Jan.

KRIS : Wat - Jan ?

LIEN : Hij zei : "Ze is en blijft mijn zus - door dik en dun en ik wil ze niet kwijtraken." (pauze)

KRIS : Zo zie je maar.

PA : (op) Lien. Waar komen die pillen vandaan ?

LIEN : Wat voor pillen ?

PA : Komaan, geen flauwe kul, die pillen die hier in verborgen zaten.

LIEN : Hebben jullie ... ?

PA : Hoe kom je daaraan ?

LIEN : Dat ... dat gaat niemand wat aan.

PA : Dat gaat ons allemaal aan. Vooruit, spreek op.

LIEN : Ik weet het niet.

PA : Zo, je weet het niet. Weet je ook waartoe ze gebruikt worden ? Ken je de samenstelling ? Ken je de uitwerking ervan ?

KRIS : Om de liefde gods, pa, laat haar toch.

LIEN : Nee, ik weet niet wat de uitwerking ervan is.

PA : Dan zal ik het je vertellen. Ik heb zopas naar de dokter gebeld. Hij is een onverbeterlijke vorser, zegt hij. Hij kon niet wachten om het één en ander toch reeds te onderzoeken. En hij heeft zo'n vermoeden. Deze pillen bevatten een ingrediënt dat een roes veroorzaakt, een half uur na het gebruik. Hij kent nog niet de juiste samenstelling maar het is een soort drug die onvoorspelbare reacties kan veroorzaken.

LIEN : Dat is niet waar.

PA : Laat me uitspreken. De dokter kan niet met zekerheid de afkomst van het produkt bepalen maar feit is dat de uitwerking ervan zeer gevaarlijk kan zijn voor de gebruiker en niet in het minst voor zijn omgeving.

KRIS : Vandaar de verwonding van Rik.

PA : Rest nog één kapitale vraag.

KRIS : Wie heeft die pillen voorgeschreven ? (pauze)

PA : Lien, Lien, geef antwoord, degene die dit voorschreef of de apotheker kent de juiste samenstelling.

KRIS : Of de dealer.

PA : Kris, hou op. Vooruit, Lien. Noem een naam.

LIEN : Nee.

KRIS : Zeg het, Lien. Het is voor je eigen bestwil ... en ook voor ons.

LIEN : Ik kan het niet. Horen jullie, dat kan ik niet.

PA : Lien, verdomme, zeg me waar die pillen vandaan komen.

LIEN : Nee. Nee. Nee. (schreeuwt)

PA : (schreeuwt) Ik moet het weten. Nu. (schudt haar door elkaar)

KRIS : Nee, pa, zo niet, alsjeblieft.

LIEN : Laat me met rust. Jij hebt hier geen zaken mee. Je bent God niet. Jij denkt alles te moeten weten. Maar je weet nog niet eens wat er in je eigen huis omgaat. Het heeft je ook nooit geïnteresseerd.

PA : Lien, hou op.

LIEN : Jij weet niets. Niets. Niets.

PA : (geeft haar een klap) Zwijg, zeg ik.

(pauze - Lien is totaal overstuur - staat aan de grond genageld)

KRIS : (neemt haar mee in zetel) Zeg het nu maar, Lientje. Zeg het.

LIEN : (door haar tranen heen) Oom Ward.

PA : Wat zeg je ?

LIEN : Die pillen. Ze komen van ... oom Edward.

(Pa en Kris staan versteld te kijken)

(muziek)

(licht langzaam uitfaden)

IV

We zijn een maand later. Het is avond. Pa blaast boven een paar tonen op de sax. Het is een jazzmelodie. Lien legt de laatste hand aan een nieuw godenbeeld. Dan roept ze aan de deur.

LIEN : Pa, pa, ben je nog lang bezig ?

PA : (off - de sax stopt) Ik kom zo naar beneden. Ik kuis mijn sax nog even.

LIEN : Goed. (ze loopt naar telefoon en draait vlug een nummer en wacht - praat gejaagd)
Ja, ik ben het. Pa maakt zich klaar om naar de repetitie te gaan. Binnen tien minuten ben ik alleen. Nee, Kris is er niet. Ik zou je anders toch niet laten komen ? Heb je alles ? ... Ja, maar het is de eerste keer dat ze me alleen laten. Goed, tot straks.
(ze legt gauw de telefoon neer en luistert aan deur. Dan neemt ze het beeld weer ter hand. - Pa op met sax - neemt hem uit elkaar en kuist hem)

PA : Zo, wie hebben we daar ? (doelend op beeld)

LIEN : Dit is Tlaloc, de god van de maïs, ook de regengod die naar willekeur de zegenrijke regen of de verwoestende orkaan uitzendt.

PA : Vind je het niet wat gruwelijk, al die goden ?

LIEN : Och nee, het is trouwens zeer leerrijk en spannend als je je verdiept in hun cultuur en hun beschaving. En het is minder gevaarlijk dan een dagboek bijhouden.

PA : Och dat. Wat heb je er trouwens mee gedaan ?

LIEN : Verbrand. Ik heb er op toegekeken hoe de vlammen de woorden verslonden en tenslotte de hele geschiedenis in de as legden. En dat is maar goed ook. (Pauze - Lien bekijkt het beeld wat en brengt nog een paar korrekties aan : verven of zo) Ik zal vanavond voor de eerste keer alleen zijn in dit huis. Moet je echt naar die repetitie?

PA : Daar kan ik niet onderuit, Lientje. Ze verwachten me. Zondag is er weer een optreden. Je voelde je nochtans beter, hé, zonder die pillen? Dat is nu toch al een maand. En die visioenen en waanvoorstellingen zijn ook achterwege gebleven.

LIEN : Daar zal ik nu wel voorgoed vanaf zijn, denk ik. Gelukkig maar.

PA : De samenstelling van die pillen heeft wel lichamelijke schade aangebracht, zegt de dokter.

LIEN : Ik wist van het bestaan van de Teonanacatl, de goddelijke paddestoel. De Azteken aten hem voor het feestmaal begon. Daardoor kwamen ze in trance. Een overdosis van deze paddestoel kan je fataal worden.

PA : Of je medemens.

- LIEN : Degene die zich verdiept in een bepaalde gedachte beleeft dat dan ook in werkelijkheid. Hij bezit de kracht om roesverwekkende visioenen op te roepen. Vermits ik in mijn geest vaak bezig ben met het bestuderen van de Azteken, herleefde voor mijn ogen hun ganse wereld, werd ik één van hen. (pauze - Lien neemt zichtkaartje van Jan) Tof, hé, dat zichtkaartje van Jan ?
- PA : Ja, die Jan, die maakt het wel. Kris dat is een ander paar mouwen. Altijd al een rebel geweest.
- LIEN : Pa, ze werkt nu als free-lance journaliste bij de nationale milieugroep. Ze blijft vechten voor een beter milieu. En Rik - die begint nu toch van zich af te bijten. (lacht)
- PA : Dat werd dan tijd ook. Als ze gaan trouwen dit jaar moet hij toch zijn mannetje leren staan. (pauze) Weet je wat ? Ik leg een plaat op voor ik naar de repetitie ga. (naar platenspeler of CD - neemt plaat of CD)
- LIEN : Helpt dat mijn angst overwinnen ?
- PA : Zeker. Wat dacht je van Charlie Parker ?
- LIEN : Blues ?
- PA : Echte blues. Zo, daar gaat hij. (muziek - C. Parker of andere grote saxofonist. Het klinkt zeer melancholisch) Eén van de grootste van zijn tijd. (zet muziek zachter - ze dient nu als background)
- LIEN : Jan komt terug voor het weekend, hé ?
- PA : Vrijdag.
- LIEN : Ik kijk er naar uit. Zijn eerst buitenlandse avontuur.
- PA : Zeg dat wel. Er staat verse koffie in de keuken, wil ik hem voor je halen ?
- LIEN : Och - heerlijk.
- PA : Ik breng hem dadelijk, juffrouw (af)
- LIEN : En jij ?
- PA : Geen tijd meer.
- LIEN : (alleen op de scène - plaatst het beeld van Tlaloc naast dat van Tezcatlipoca) Zo, nu kunnen jullie het samen uitvechten. (neemt 1 ~~Kop~~ en weer in sofa)
- PA : (op met koffiekkan - schenkt koffie) Zo, dat zal deugd doen. Hebben we geen koekjes ? Ik neem er eentje mee voor onderweg.
- LIEN : In de kast moeten er nog wel zijn.
- PA : (terwijl hij de doos neemt) Wil je geloven dat ik vroeger een onverbeterlijke snoeper was ?

- LIEN : Ik geloof je. Ik merk nog steeds flarden van die verslaving. (legt koekje terug) God, ik kan geen beet binnenkrijgen. Ik wou dat je al terug was.
- PA : (neemt haar even bij zich) Rustig maar. Is je brief voor Jan klaar ?
- LIEN : Ja. Hij kan morgenvroeg gepost worden.
- PA : Misschien kan ik dit nog doen als ik naar de repetitie ga.
- LIEN : Blijf je lang weg ?
- PA : Lientje, het zal vanavond niet zo laat worden, maar ik moet er wel op tijd zijn. Je kan mij er trouwens altijd bereiken.
- LIEN : Ik ben bang, je weet het. Hoe laat ben je terug ?
- PA : Laat eens kijken, 't is nu half acht. Zo rond half tien of tien uur ten laatste. (trekt jas aan) Schat, je moet nu bewijzen dat je het aankunt om alleen te zijn. Het moet nu eenmaal gebeuren.
- LIEN : Je hebt gelijk, ik moet leren mijzelf te overwinnen.
- PA : Zo hoor ik het graag. Tot straks (kus en naar deur met sax)
- LIEN : Hé, je vergeet de brief.
- PA : God, ja. Zie je nu ? (af)
- LIEN : (luistert aan deur - gespannen - dan zet ze CD of platenspeler af - neemt boek der Azteken, staat naast het beeld van Tlaloc en leest luidop)
"O heer, vorst der tovenaars, u alleen behoort de maïs. Leer mij leven in zijn schaduw." Hm. Zo aanbaden ze je dus.
- KRIS : (op) Zo - en hoe voelen we ons ? (terwijl Lien met boek in sofa zit)
- LIEN : Oef, ik schrok me dood. Wat dacht je ?
- KRIS : En ? Lukt het ?
- LIEN : Ja, dat wel maar wat kom je doen ? Je verknalt het hele opzet. Straks is het zover.
- KRIS : Welnee, er is nog tijd genoeg. Het duurt zeker nog een kwartier voor we aan de slag kunnen. Ik zag pa net vertrekken. Is er koffie ? (neemt kop uit kast, schenkt zich in en neemt koekje) Hola, 't is feest zeg.
- LIEN : Ja, vergeet het maar, ik ben op van de zenuwen. Ga nu weg.
- KRIS : Maak je geen zorgen. Het zal allemaal goed verl...
(plots hoort men tumult buiten en een kreet. Lien schrikt - Kris neemt hard voorwerp en staat naast deur - deze wordt opengegoid en Rik strompelt binnen - hij hinkt. Kris springt op hem toe en wil hem te lijf gaan maar dan ziet ze wie het is)
Wat ben jij toch een lomperd. Wat heb je uitgespookt ?

RIK : (hinkend naar sofa) Auw - mijn voet is gebroken.

KRIS : Hoe kan dat nu ?

RIK : Ik hoorde iets ritselen.

KRIS : Ritselen in je hoofd zeker ?

RIK : En plots zag ik een konijntje.

KRIS : Hij zag een konijntje. Weet je wat ik zie ?

RIK : Zeg het maar niet - auw - ik ga sterven.

KRIS : Hou nu eens op met janken en laat die voet zien.

LIEN : Hij moet hier weg.

RIK : O, bedankt, zeg.

KRIS : Hij kan boven op bed gaan liggen. Het wordt een gewoonte op de duur.

LIEN : Boven ? (zenuwachtig)

KRIS : Wat wil je, ik kan hem niet vervoeren, ik heb nog geen rijbewijs.

LIEN : Vlug dan. Die schoen uit.

KRIS : (samen met Lien trekt ze zijn schoen en kous uit)
Zeg, daar is niets aan te zien. Wie hou je voor de gek ?

RIK : Nee, mijn andere voet, mens, mijn andere schoen moet uit.

KRIS : (dreigt met schoen) Heb je deze al op je hoofd gehad ?

LIEN : Kalm, Kris, het zal wel pijn doen.

(ze doen andere schoen en kous uit)

KRIS : Waarom juist nu ? Verdomme, Rik, kon je niet uitkijken ?

RIK : Ik dacht : wat hebben we hier, een konijn.

KRIS : Ja dat weten we nu al.

RIK : Ik sprong er achter tussen de struiken maar ik wist niet dat er een greppel was - auw. Dus ik duik ...

KRIS : Ja, ja, bespaar ons de details, alsjeblieft. Je weet het moment ook uit te kiezen.

RIK : Ja, tof zeg, doe dan al iets voor je medemens.

KRIS : Medemens - een stom konijn ja.

LIEN : We kunnen niets zien. Hij moet naar boven maar vlug, alsjeblieft. (ze doet nu echt geïrriteerd)

- KRIS : O, prachtig, daar zaten we nu net op te wachten. Nu moet ik hem nog naar boven slepen ook.
- RIK : Zeg, is dat teveel gevraagd, misschien ?
- LIEN : God, maak dat jullie boven zijn en ... en ... Kris.
- KRIS : Ja, wat ?
- LIEN : Blijf zo lang mogelijk bij hem. Je kan zijn voet inwrijven met die zelf. Ze staat ...
- KRIS : Weet ik wel wat je bedoel. Het zal wel wat tijd in beslag nemen.
- RIK : Wat bedoel je ?
- KRIS : Bemoei je niet.
- LIEN : Neem er gerust je tijd voor.
- KRIS : Oké. Komaan, Rambo, de sleepdienst staat klaar. (ze neemt hem mee naar de slaapkamer terwijl hij nogal op haar steunt - al strompelende en hinkend - beiden af)
(off) Zeg, je bent net een tientonner.
- RIK : (off) Wat ben jij meelevend, zeg.
- LIEN : Wil ik helpen ?
- KRIS : (off) Nee, het gaat wel.
(Lien neemt haastig en trillend haak van telefoon en vormt een nummer. Blijkbaar wordt er niet opgenomen. Lien gooit haastig haak weer omdat Kris opkomt)
- KRIS : Sorry dat het nu net zo moet lopen.
- LIEN : Wat kom je nu nog doen ? Je zou boven blijven. Alsjeblieft, Kris, begrijp het dan toch.
- KRIS : Natuurlijk, begrijp ik het. Windt je toch niet zo op. Ik ga enkel Riks sigaretten halen in de auto. Ik ben zo weer boven. En ... ik blijf er - zolang ik het nodig acht. (af)
(Lien loopt weer naar de telefoon en begint weer nummer te vormen. Ze haakt echter vroegtijdig in. Dan kijkt ze angstig op uurwerk. Luistert aan de deur van de slaapkamer. Net als ze weer gejaagd over de scène loopt, hoort men buiten gestommel. Er valt iets. Men hoort ook een korte, gesmoorde kreet. - Stilte. - Lien blijft als versteend naar de buitendeur kijken. Die draait langzaam open en oom Ward staat er. Hij sluit de deur en is licht aangeschoten.)
- WARD : Waarom zei je niet dat Kris hier was ?
- LIEN : Ze kwam onverwachts binnenwippen. Dat was niet voorzien. Hoe kom jij hier zo vlug ? Je moet wel gevlogen hebben. Pa is net weg. Heb je ...?
- WARD : Wat kwam ze doen ?

- LIEN : Ik zei het toch. Onverwachts eens goeiedag zeggen. Heb je die pillen?
- WARD : Kris zag me. Ik moet nu maken dat ik wegkom, geef me het geld - vlug.
- LIEN : Eerst het spul.
- WARD : Verdomme, wat ben jij veranderd. Je bent verder toch alleen, hé ? Het geld, vlug.
- LIEN : (die ongerust wordt) Waar is ze ? Waar is ze ? Rik ! (roept aan deur)
- WARD : Rik. Zo, is die ook in de buurt ? Snel dan. Het geld of je krijgt niets. Vlug.
- LIEN : (haalt geld uit tas) Hier.
- WARD : (rukt geld uit haar handen en geeft haar doosje) Eindelijk. (wil naar deur maar Lien houdt hem tegen)
- LIEN : Nee, eerst zeggen wat je met Kris hebt gedaan.
- WARD : Laat me los, verdomme.
- LIEN : (die nu in paniek raakt, klampt zich aan hem vast) Wat is er met Kris? Waarom is ze niet terug binnengekomen als ze je gezien heeft ? (roept) Kris - Kris ! (werpt deur open en roept - Ward trekt haar weer binnen en gooit deur dicht)
- WARD : (woedend) Wil je weten wat ik met haar gedaan heb ? Wil je 't weten ? (sleurt haar in sofa) Hetzelfde als zij met mij heeft gedaan, vijftien jaar geleden.
- LIEN : (onthutst) Dus, je weet wat er toen is gebeurd ?
- WARD : (lacht vals) Domme gans. Ik heb het altijd geweten. Toen ik in de kliniek lag destijds, had ik toch tijd zat om na te denken. Ik heb jaren geveinsd dat ik toen een black-out had en dat alles 'uit mijn geheugen zou gewist zijn. Ik heb jullie er allemaal laten inlopen, allemaal. Wat heb ik genoten toen jullie voor mij steeds dat doorzichtig toneelstuk opvoerden. (neemt haar bij kin) Hoe dwaas. Jou overlaadde ik met attenties en geschenken om Kris te treffen. Ik had alles in handen om haar te vernietigen. Ik had voldoende informatie en kende invloedrijke personen om ze ten gepaste tijd ten val te brengen. Maar ik wachtte ... en genoot van het idee alleen al. Hoe langer ik wachtte om toe te slaan, hoe groter de kick. En jou heb ik jaren geleden al de eerste drugs toegediend. Je was nog jong en vol ongeduld en o zo opgewonden om ervan te proeven. De Teonanacatl heeft zijn werk goed verricht. Je kan het niet meer laten. Je kunt geen kant meer op, liefje. (slingert haar uit sofa) Je bent nu niets meer zonder mij - niets - niets.
- LIEN : (alsof ze plots klaarwakker is en in opstand komt) Dat dacht je maar. Ik roep de politie. (gooit doosje pillen naar hem) Ik deed alsof. Ik moest je hier hebben. (grijpt naar de telefoon. Ward neemt haar weer vast en terwijl hij haar met zijn ene hand omklemt, trekt hij de draad uit de muur en ook uit het toestel. Hij wil haar wurgen met de draad maar zij weert zich als een bezetene - ze gilt) Kris, Kris, help me. Rik - Rik.

- WARD : Laat dat of je gaat eraan.
- KRIS : (wankelt binnen - ze komt als uit een gevechtscène en er loopt een dun straaltje bloed over haar gezicht. Ze heeft een staaf bij die ze opricht naar Ward) Laat haar met rust, vuil varken, of jij gaat eraan.
- WARD : (richt zich nu tot Kris) Zo, de geschiedenis herhaalt zich.
- (hand in zak. Pa komt plots binnen. Lien duwt Ward. Er gaat een schot af. Ward had namelijk een revolver in zijn vestzak zitten en heeft zo gevuurd. De kogel treft pa die neerzijgt. Doordat Lien Ward heeft geduwd, valt hij op zijn reeds verminkte hand. Hij kreunt zachtjes. Lien kijkt verstard en bewegingloos toe. Kris hurkt bij pa - achter haar rug kruipt Ward recht en trekt Kris tegen de grond.)
- LIEN : (neemt staaf op en slaat ermee naar Ward. Ze is plots in actie gekomen) Kris, ga daar weg. Ik maak er deze keer een eind aan. Je zal branden in de hel - moordenaar - moordenaar.
- KRIS : Lien - hou op. Lien. (maar het is te laat. Ward steekt zijn verminkte hand op om de slag af te weren. De staaf komt op zijn hand terecht. Hij valt kreunend neer)
Lien, Lientje toch. (ze omarmt Lien die huilend en bevend in haar armen valt)
- LIEN : O, Kris, je bloedt.
- KRIS : Het is niet zo erg. Hij dacht dat ik bewusteloos was. We moeten pa verzorgen. Haal water, vlug, en een doek.
- LIEN : Moeten we de politie ... god, de telefoon is stuk.
- KRIS : Lien - water. (Lien af en even later weer op met het gevraagde. Kris trekt hemd open van pa om hem te verzorgen)
Het is niet zo erg, pa. Maar hoe kwam je hier zo plots ?
- PA : Ik kreeg onverwachts telefoon ... kon hier niet vlug genoeg zijn.
- KRIS : Een telefoon ? Van wie ?
- LIEN : Kris, was je gezicht. (Lien doet het)
- KRIS : De kogel is gelukkig afgeschampt. Dat je net nu moet komen. Lien, kom, we helpen hem op de sofa.
- LIEN : (op Ward doelend) En wat doen we met hem ? (ze helpen pa op de sofa)
- KRIS : Die zal zijn verdiende straf niet ontgaan.
- WARD : (kreunt) Ik heb pijn. Help me.
- KRIS : (terwijl Lien pa verder verzorgd) Jou helpen ? Dat zullen we zeker.
- WARD : Mijn hand - mijn hand. (schreit)
- KRIS : Kijk nu.

- LIEN : Kris, hij weet alles.
- KRIS : Wat bedoel je ?
- LIEN : Hij heeft van in het begin geweten wat we met hem deden. Hij heeft het nu gezegd.
- KRIS : Mijn god.
 (men hoort sirenes en 2 wagens stoppen - honden blaffen)
 Wat is dat nu ? (opent deur - er komt een politieman in burger binnen - ook een verpleger en twee agenten die pa en Ward wegbrengen)
 Waar komen jullie opeens vandaan ?
- AGENT : Dat hoor je zo wel. Voorzichtig met hem. Deze rekenen we in. Goede avond, Meessens, opsporingsdienst. (toont kaart) Sorry dat we niet net wat vroeger waren.
- LIEN : Kris, ik voel me niet goed worden.
- KRIS : Lientje, ga wat zitten - 't is allemaal wat veel geweest. Mijn god, wat een hel.
- VERPLEGER : (op) We brengen ze beiden naar het hospitaal. Wil u hen daar ondervragen ?
- AGENT : Goed, ik kom zodra ik hier gedaan heb.
- LIEN : Kris, mijn hoofd.
- KRIS : Ik zal je iets brengen.
- VERPLEGER : Geef haar dit, het werkt prima. Oplossen in water en ineens opdrinken. Het geeft een verlichtend gevoel.
- LIEN : Dank je. Ik ga meteen naar bed. Geeft het niet, agent ?
- AGENT : Nee, juffrouw, ik kan dit met uw zus wel afhandelen. De schok zal wel groot geweest zijn voor jullie.
- LIEN : Dan ga ik maar.
- KRIS : Zal ik meegaan ?
- LIEN : Nee, het gaat wel, dank je. (af met pillen van verpleger)
- AGENT : Zo, ik ben u wel een verklaring schuldig, denk ik.
- KRIS : (zich plotseling realiserend) God, waar ... Rik ? Rik. (wil naar boven)
- AGENT : (weerhoudt haar) Wacht even, je bloedt nog. Mag ik ? (houdt doek op haar voorhoofd) Druk dit wat op je voorhoofd, het helpt.
 Eerst en vooral moet je weten dat we de man die we net hebben opgepakt reeds lang zochten voor het doorspelen en dealen van drugs die nog niet zo lang in omloop zijn.
- KRIS : Tja, we weten nu al dat hij ze meebracht uit Mexico maar hebben jullie nu al ontdekt hoe hij ze binnensmokkelde ?

- AGENT : Inderdaad. Enerzijds op een geraffineerde maar anderzijds op een voor de hand liggende manier. Ik gebruik hier speciaal het woord hand omdat hij op de luchthaven arriveerde met zijn hand goed verpakt in windels. Merkwaardig dat wij er nooit aan gedacht hebben om dat verband te laten nakijken. Hadden we dat maar eerder gedaan. Tussen de zwachtels en de plastic hand, zat het begeerde poeder vakkundig verborgen in smalle plasticzakjes.
- KRIS : Nee. Hij maakte dus misbruik van zijn handicap om het spul over te brengen. Maar hoe hebben jullie het ontdekt ?
- AGENT : We waren er niet zeker van maar we wisten dankzij onze tipgever dat hij de man was die we zochten. Wij hebben Ward van op de luchthaven gevolgd, deden een huiszoeking en vonden de windels tussen het vuile wasgoed. Die namen we mee naar het bureau en lieten onze speurhonden ruiken aan het verband. Zo waren we zeker. Dat gebeurde twee dagen geleden.
- KRIS : Maar hoe kwamen jullie op het idee om naar hier te komen ?
- AGENT : We kregen een telefoontje van onze tipgever met de melding dat Ward op weg was naar hier om een deal te doen met Lien.
- KRIS : Dus jullie wisten wat wij van plan waren ?
- AGENT : Ja. Lien zou hem met een telefoontje naar hier lokken. Zogezegd om stiekem van die pillen te kopen. Jullie vader was naar de repetitie, dus was de kust veilig om jullie plan ten uitvoer te brengen. Jij was er zogezegd ook niet maar je zat samen met Rik Wards komst af te wachten. Je moet waarschijnlijk op Ward gebotst zijn, met de nodige gevolgen. Je hebt jullie eigen plan zelf de grond ingeboord. Waarom wachtte je niet gewoon zijn komst af ?
- KRIS : Ik weet het, ik moest nog naar de wagen om sigaretten. Wie had nu ooit kunnen vermoeden dat hij er al zou zijn. Niemand heeft iets gehoord. Niemand van ons.
- AGENT : Natuurlijk niet. Zijn wagen staat hier wat verder geparkeerd. Dat hadden we gauw in de gaten. Hij moet langs achter het huis geslopen zijn en ontmoette je bij de voordeur. Het had je fataal kunnen worden.
- KRIS : Ik heb de schrik van mijn leven meegemaakt toen ik die verminkte, koude hand over mijn mond kreeg. Ik moet even het bewustzijn verloren hebben toen hij me neersloeg.
- AGENT : Dat kan je redding geweest zijn. In zo'n toestand had hij je evengoed kunnen opruimen. Nog goed dat je dan bleef liggen.
- KRIS : Toen ik even later recht krabbelde, hoorde ik Lien binnen schreeuwen. Toen wist ik meteen hoe laat het was. Ik moest onmiddellijk ingrijpen. Van Rik hoefde ik niet veel hulp te verwachten. Eer die beneden was met zijn verzwikte voet, zou het toch te laat geweest zijn. Waar zit die trouwens ? Rik - Rik. (roept aan deur van slaapkamer)
- AGENT : Jullie hebben echter nog een fout gemaakt, een grote zelfs.

- KRIS : Wat dan ?
- AGENT : Door de politie er buiten te houden. Het had er beroerd kunnen uitzien voor jullie.
- KRIS : Pa is nu nog het slachtoffer door vroeger naar hier te komen. Maar hoe wisten jullie wat wij van plan waren ?
- (achter haar rug gaat de deur open en Rik verschijnt gezwind en zonder hinken)
- AGENT : Door onze tipgever ter plaatse.
- RIK : Hello.
- KRIS : Rik ... maar ... maar ... jij verdomde ... verklikker.
- RIK : Ho maar, ben je niet blij dat mijn voet al genezen is ?
- KRIS : (verbouwereerd) Maar dan Waarom al dat gedoe ? Waarom ?
- RIK : Ja, meisje, ik heb de politie verwittigd toen ik alleen boven was. Ik wist dat je zelf met Ward wou afrekenen. Ik ken je temperament toch. Voor één keer echter heb ik je bevelen genegeerd. Alleen, het was een enorm risico om je om sigaretten te sturen, maar ik moest de kans krijgen om te telefoneren naar meneer Meessens en naar je pa. Ik koos het zekere voor het onzekere.
- KRIS : Maar waarom kwam je niet onmiddellijk naar beneden ? Heb je dan niets gehoord ? Lien was in gevaar.
- RIK : Nee. Dan zou ik er toch eerder geweest zijn om Lien te ontzetten. En ik ... heu ... ik was ineens zo moe.
- KRIS : Jij ... jij viel in slaap ? (lacht hartelijk)
- AGENT : Toch is hij het geweest die ons heeft ingelicht. Zonder hem ...
- KRIS : Ja, ja, ik weet het. Mijn held, mijn Rambo, vanaf nu heb je zeggenschap in ons toekomstig levenslot.
- AGENT : Och, gaan jullie trouwen ?
- RIK : Goeie vraag.
- KRIS : Reken maar. Enne, Rik, jij mag de datum kiezen.
- RIK : Heu, wat dacht je van volgend jaar in november ?
- KRIS : Ha nee, vriend, geen sprake van. We hadden afgesproken dit jaar.
(ziet Rik knipogen naar agent)
Jij ... jij ... rekel. (vliegt hem om de hals)
- AGENT : Sorry dat ik spelbreker moet zijn maar ik zie mij gedwongen hem nog even van jou te ontlenen. Het spijt me werkelijk maar ik heb hem nodig. Hij is mijn beste tipgever.
- KRIS : O, en hoelang werkt meneer al voor de politie ?

- AGENT : Onze samenwerking is begonnen toen we Ward gingen verdenken. Rik zou een ideale speurneus zijn. Hij kan ons nog veel diensten bewijzen. Sorry, mag hij nog even meekomen ?
- KRIS : Neem deze komediant gerust mee, agent. Ik neem hem later wel weer van u over. Krijg ik nog een zoen van de inspecteur ? (doet dit)
- AGENT : Zo, dan gaan we. Bent u klaar ?
- RIK : (aan deur) Twintig oktober.
- KRIS : Wat ?
- RIK : Ik heb gisteren een zaal afgehuurd voor twintig okto ...
- KRIS : Dat meen je niet. Die waar ik zondag over sprak ?
- RIK : De Orchidee, ja. Bye. (af)
- KRIS : (juicht) Joe - Lien, Lien. Kom naar beneden. Ik heb groot nieuws. Lien. (ze danst haast het vertrek door) Och ja, pa. (ze draait een nummer)
Ja, het hospitaal. Ze hebben vanavond iemand binnengebracht met een schampschot in de schouder Ja, die is het En ... oef, gelukkig. Goed, dank u. We komen onmiddellijk. (legt neer)
Nu eerst Lien. Lien - Lien - kom je ? Ik heb een verrassing voor je. (men hoort een gerucht en iets dat valt en een kreet)
Lien ?
- (Kris wordt ongerust. Dan verschijnt Lien - totaal in de war - in slaapkleed. Ze heeft een gekleurde band rond het voorhoofd. Op haar borst hangt een masker dat met een koord rond haar hals hangt. Ze zwaait een soort kleine staf met inkervingen boven het hoofd. Lien verkeert in een soort extase - haar ogen kijken verwilderd naar Kris. Ze dreunt een gezang op van de Azteken)
- LIEN : Ha, dachten jullie te ontsnappen aan de wraak van Tlaloc ? Geprezen zijn de korrels van de maïs. Kom, slaven. Het oppermaal van de goden wacht.
- KRIS : Nee, het is niet waar.
- LIEN : (gezag)
Geboren is de god van de maïs
in het paradijs van Tamoanchan
de arend, de arend quilaztli
beschilderd met slangenbloed is haar gelaat.
- KRIS : Lien, hou op.
- LIEN : Zie : de morgen
het strijdbevel is gegeven
zie : de morgen
het strijdbevel is gegeven
dat wij gevangenen thuisbrengen
woest zal de aarde zijn.
- KRIS : O nee, niet weer. Alsjeblieft, niet opnieuw.

(Lien lacht luid en waanzinnig en wijst naar Kris. Is ze onder extase ? Speelt ze een spel ? Heeft ze toch pillen aangenomen van oom Ward of zijn het die van de verpleger ? Ze drijft Kris op die achteruitwijkend met haar rug tegen de muur komt te staan. Ze strompelt tegen één van de beelden dat naar beneden valt. Ze wil het oprapen maar Lien duwt haar zodat ze valt en angstig wegkruipt)

KRIS : Lien, Lien. Ik ben het, Kris. Ik ben je zus. Lien.

LIEN : Zing, slaaf, zing : geboren is de god van de maïs ...

KRIS : (in doodsangst - begint te zingen)
Geboren is de god van de maïs.

(Lien heft de staaf op en lacht luid)

BLACK OUT.